

rozsévač rozsievač

4

apríl/duben
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Čo je vášnivosť a čo krotkosť?

Pretože Kristus trpel za vás

Je načase dozrát

BIBLICKÝ ŠATNÍK KRESTANA

Vyzleč vášnivosť – obleč si krotkosť

„Krotká odpoved odvracia prchlivosť; ale urážlivé slovo vzbudzuje hnev“ (Pr 15, 1).

Pán Boh má „klúč“, ktorý otvára dvere aj počas „lockdownu“

Výrok „človek mieni a pán Boh mení“ dobre poznáme aj zo svojich životných skúseností.

Niekedy v marci 2020 sme spolu s jedným priateľom z Maďarska, plným kresťanského entuziazmu, začali plánovať distribúciu tzv. Detskej obrázkovej Biblie s následným „oslovením“ pre tisíce slovenských školopovinných detí maďarskej národnosti v slovenských základných školách s maďarským vyučovacím jazykom v regióne južného a východného Slovenska.

Logistika bola spracovaná, Biblie dovezené a uskladnené v Centrále humanitnej pomoci Maďarskej baptistickej cirkvi, odkiaľ mali byť distribuované, v rámci pilotného projektu vo východnej Európe, do škôl na Slovensku spolu s evanjelizačne zameraným programom. Prepukla však pandémia, cezhraničný pohyb bol obmedzený, čo zablokovalo distribučné plány.

Plán distribúcie bolo treba zmeniť, intenzívne sme hľadali partnerský zbor, nadšeného kazateľa, možnosť uskladnenia...

Ponuku prevziať koordináciu a realizáciu tohto distribučného projektu prijal kazateľ malého zboru BJB (so srdcom horiacim pre misiu) v Svätom Petre, Bálint Dócze.

Foto: Kazatel Dócze so svojimi synmi, v upravenej garáži a s paletami detských Biblí, ktoré sa behom troch dní rozdistribuovali do cirkví v regióne a behom jednej nedele rozdali do rúk detom...

V záujme vhodného dočasného uskladnenia paliet s knihami prestaval svoju garáz a následne boli knihy kamiónom prevezené z Maďarska a uskladnené. Pandemická situácia sa však zhoršovala, školy boli zatvorené, začal sa uplatňovať „lockdown“.

Kazateľ Bálint so svojou rodinou i so svojím zborom sa začali modliť za možnosť distri-

búcie. Krátko nato bol kazateľ i jeho manželka pozitívne testovaní na Covid-19 a zbor sa dostal do karantény.

Chystal som sa napísati EEM (Eastern European Mission), ktorá Biblie poskytla, vysvetlenie o potrebe pozastaviť projekt na neurčitú dobu, prípadne posunúť ho o rok... to sa už začínalo adventné obdobie, kazateľ i jeho manželka prekonali ochorenie, ale „lockdown“ pokračoval a školy zostávali zatvorené. Cirkvám bolo umožnené (s obmedzeniami) otvorenie pre nadchádzajúce vianočné obdobie.

Kazateľ Bálint Dócze informoval kazateľov a kňazov v regióne o Bibliach. Zo zborov Reformovanej cirkvi a tiež z farností Rímskokatolíckej cirkvi si príšli bezodkladne a nadšene prevziať knihy a v štvrtú adventnú nedelu ich distribuovali detom školského veku, ktoré príšli na predvianočnú pobožnosť.

Týždeň pred Vianocami, a to v podmienkach „lockdownu“ a zatvorených škôl. V pondelok 21. decembra 2020 som od kazateľa Bálinta dostal nasledovnú informáciu:

*Drahý brat Šaňo (Alex),
s veľkou radostou ďa informujem, že počas uplynulých dvoch týždňov
sme v regióne južného a juhozápadného Slovenska rozdistribuovali
vyše 3 200 detských Biblí.*

*S výdatnou pomocou mládeže z nášho zboru sme každú Biblia ope-
čiatkovali s kontaktnou informáciou. Je nám ľuto, ale pre pandemickú
situáciu sme nemohli zabezpečiť distribúciu dosahujúcu až na východné Slovensko.*

*Vyjadrujeme svoju vďačnosť Východoeurópskej Misii (EEM), našim
bratom a sestrám v Kristu. Vďaka ich knižnému daru dúfame, že
evanjelium sa dostane do mnohých rodín ako vianočný dar – ten
najhodnotnejší dar a poklad, ktorý bol daný svetu.
So spolupracovníkmi z nášho zboru a iných kresťanských cirkví sa
modlíme, aby sa Božie slovo nevrátilo „prázdné“. „Sláva na nebi Bohu
a na zemi pokoj ľuďom...“ (Lk 2, 14).*

Prajeme tí radostné a požehnané vianočné sviatky a Nový rok.

Bálint Dócze s rodinou

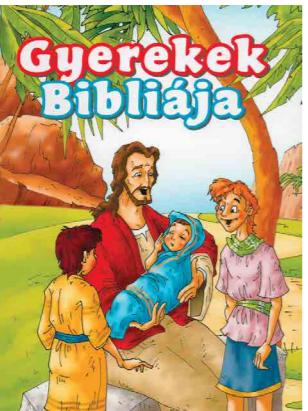
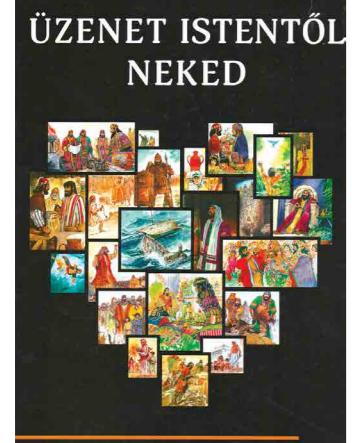
Modlím sa, aby Pán otvoril aj vaše srdcia a myslé pre aktivizáciu služby a misie tlačeným slovom, ktoré bolo súčasťou aktívít baptistov v obdobiah ich rastu.

Dúfam, že vás tento príbeh povzbudí a prejavíte o aktívnu spoluprácu záujem.

Šaňo Erdélyi, Creativpress

Detské obrázkové Biblie sú dostupné pre nekomerčné – misijné využitie aj v českom a slovenskom jazyku. Biblia malého čitateľa je dostupná aj v rómskom jazyku. V prípade záujmu o spoločný projekt ich využitia kontaktujte:

Jaro.marcin@eemeurope.org
alebo:
creativpress@creativpress.eu

Obsah

Pán Boh má „klúč“ ktorý otvára dvere...	2
Živý alebo mŕtvý?	3
Oblékli jsme Krista / Syleč väšnivost...	4
Čo je väšnivosť a čo krotkosť?	5
Pretože Kristus trpel za vás...	6
Rozhovor s kazateľom B. Dóczem...	7
Mějte víru Boží!	8
Proti toku času / Radio 7...	9
Bez lásky / Šťastná láska	
Svoboda svädomí...	10
Spomienka na br. kazateľa D. Šalinga...	11
Vzpomínka na bratra K. Smilka...	12
Bratr P. Vychopeň se dožívá 70 let...	13
Marie Černíková devadesaťpiatiletá	
Primeraný záujem...	14
Moje máma za mnou jezdí...	
Povzbudenie k láske a...	
Ty jsi můj milovaný syn / dcera	
Zdanlivý pokoj...	15
Se mnou nepočítejte	
Malé svetielko...	16
S Ježišom v kuchyni (4)	
Je načasťe dozráť	
Snažíme se Boha zaškatulkovať...	
List mamičkám...	17
Tři kroky, které ti zjedví tvá bolavá místa	
Marnost nad marnost...	
Modlíme sa za chorých...	18
Bůh mijule i mě	
Vypneme mysel?	
Daniel Pastirčák: Pontyho hora...	19
Ponuka knihy T. Hendersona: Výjazdy	
Kdo vlastne jsem	
Konferencia sestier 1. 5. 2021 – online	
Témata / témy čísel časopisu 2021	
F. Zelinka: Golgatský kříž...	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobréj správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllős

Séfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersákova, M. Jersák, R. Ovošová,

L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,

E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,

tel. +421 911 813 824. E-mail: roszievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok

(cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.

Poštovné - zbožny: 3,- € za kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.

Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok

(cena jednoho výtlačku 44,- Kč) + poštovné.

Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlačku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky

napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888. CR: Česká

sporiteľna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis

Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súlovská 2, 82105 Bratislava

Uzávierka obsahu číslo 4/2021: 10. 3. 2021

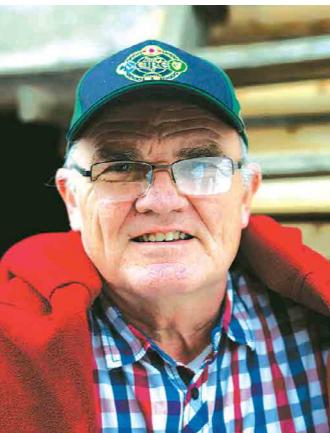
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusia vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články prechádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všechny

sú uverejnené.

Mirek Jersák

„Učedníci si myslí, že Ježiš musí žiť, aby je mohol zachrániť. Ale opak bol pravdu. Pouze svou smrť mohol zachrániť celý svet“ (autor neznámy).

V evangeliu podle sepsáni Matouše (v 16. kapitole) číta, jak Ježiš říká svým učedníkům, že bude muset mnoho vytrpět od Židů, a dokonce že ho zabijí, ale také že bude vzkříšen. Ve verši 22 Petr reaguje slovy: „*Budť toho uchránen, Pane, to se ti nemůže stát!*“ (př. B21) - „Takhle nemluv, nic takového nedopustíme...“ (př. SNC). Jaká by byla naše reakce, kdybychom ještě neznali pointu celé Ježišovy služby na zemi? Asi bychom Mu řekli něco podobného, protože jako Petr, tak ani my bychom si nedovedli představit, k čemu by nám mohl být mrtvý Mistra a Pána. I když On jedním dechem mluví i o svém vzkříšení (v. 21). Ale to už jim asi uklo při zděšení, že by byl zabit. Nehledě na to, že pro člověka tělesně (pozemsky) myslího,

je to příliš nejisté, spoléhat na nějaké vzkříšení, které by nakonec nemuselo dopadnout. Raději mít „vrbce v hrsti, než holuba na střeše“.

Jde o to, raději za každou cenu zabránit zatčení a zabití, o což se také Petr s mečem v ruce v zahradě Getsemane pokusil, ale i tentokrát byl Ježišem důrazně odmítnut podobně jako v našem textu:

„*Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka*“ (v. 23), „*vidíš to jen z lidského hlediska, a ne z Božího!*“ (SNC)

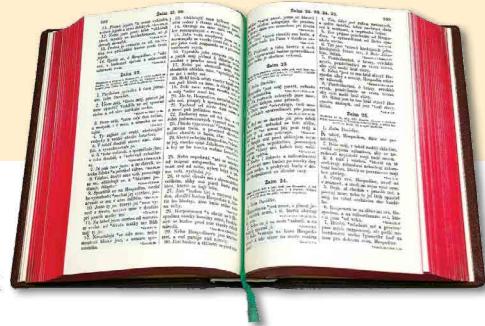
Živý alebo mŕtvý?

Přejeme si, aby Bůh jednal dle našich představ a přání... tak, jak to **my vidíme** za dobré a nutné? A když nedá, bereme si sami (pokud je to možné) – jako Eva a Adam ovoce ze zapovězeného stromu po nepřítele „reklamě“ (Gen 3), jako Jakob Istivě získává otcovo požehnání (Gen 27) nebo Herodes si přivlastňuje slávu, která patřila jedině Bohu (Sk12, 22–23). A tak prosazujeme „svou“ a svévolně bereme úctu, slávu, moc (i autoritu) Bohu nebo dobré jméno, svobodu, vlastnictví i život našim bližním.

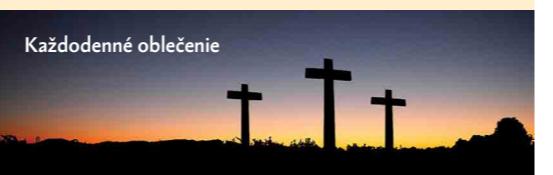
Je to vše důsledek naší nepočítenosti Boha, naší vzpoury vůči Němu. Kdyby Ježiš myslel „po lidsku“ – pozemsky (sobecky), tak by nikdy nezaplatal za hříšné lidi (jak to líčí W.

Busch v jedné své knize, v kapitole s názvem: „Se mnou nepočítejte“, viz dále článek s tímto nadpisem). Ale On myslí a jednal jako Bůh, a tak se můžeme skrze Jeho smrt a vzkříšení stát opět Božími dětmi – Božími přáteli tak, jak to bylo na počátku.

Tedy: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, ne k pozemským věcem“ (Ko 3, 1–2) nebo: „Hledejte přede vším Ježišovu království a spravedlnost, a ušechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt

Biblický šatník křestana

Svleč vášnivost – obleč si krotkost

Starozákonny text:

„Krotká odpoved odvracia prchlivost; ale urážlivé slovo vzbudzuje hnev“ (Roh) (Pr 15, 1).

Starozákonny text:

„Vlídna odpověď odvrací rozhoření, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu“ (Pr 15, 1).

Novozákonny text:

„Nerozčuľuj sa nad ničomníkmi, nežiarli na páchatelov bezprávia! Ved rýchlo uschnú ako tráva a zvädnú ako zelená bylina. (bét) Dúfaj v Hospodina a konaj dobro, bývaj vo vlastnej krajine a zachovávaj vernosť. Raduj sa v Hospodovi a dá ti, po čom túži tvoje srdce“ (Ž 37, 1–4).

Novozákonny text:

„Kdo je mezi vami moudrý a rozumný, ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárlivosť, nechljubte se moudrostí a nelžete proti pravdě“ (Jk 3,13–14).

V minulém čísle Rozsévače jsme psali o hněvu a o tom, co všechno může hněv způsobit v mezilidských vztazích, pokud jej „neukočírujeme“. Naše dnešní téma se také dotýká hněvu, dalo by se říct, že s ním může až splývat, aniž bychom to předpokládali. Při četbě Božího slova, v místech čtvrté kapitoly listu Efeským, vidíme slovo „vášnivost“, všeň. Mohli bychom říci, že na vášni není nic špatného. Například, pokud vášnivě milujeme svého manžela/manželku, vášnivě milujeme Boha, Stvořitele. Ale podíváme-li se do řeckého překladu (můžeme číst v tématickém článku br. kazatele J. Szöllőse), řecké slovo „thymos“ by se dalo přeložit také jako vášnivost, prchlivost, zlost. A to už nám něco říká. Dovedeme si představit člověka (možná jsme to i zažili), jehož vášeň v případě, kdy se jedná o věc, na které mu velmi záleží, nebo aby prosadil svůj názor, může přerůst ve zlost, a posléze i v nenávist až nepříčetnost.

V Čechách se říká, že takový člověk „se tím nechal unést“.

V takové chvíli může dojít ke slovům, která bychom jinak nikdy neřekli. Později nás to mrzí, ale vyřízená slova už vrátit nelze. Vztahy s bližními se v tu chvíli změní a mohou být i na roky narušené. Vidíte, kam až jsme došli od obyčejné vášně. Ale nyní se naskytá otázka: Jak z toho ven? Jasné je, že takové jednání se Pánu Bohu nelíbí a my bychom si přáli, abychom se Bohu líbili. Co tedy můžeme udělat?

Jediná pomoc je opět u Pána. My, přihlížející, se můžeme za člověka, zasaženého nezdravou vášní, modlit s pevnou vírou, že Pán může situaci upokojit, příkryt svou milostí. A až prchlivé jednání takového člověka pomine, můžeme s ním o tom hovořit, ale jen za předpokladu, že jsme se o nadcházejícím rozhovoru předem poradili s Bohem na modlitbách a poprosili Jej o pomoc. V každém případě potřebujeme nutně Boží pomoc. Vždyť protikladem vášnivého hněvu je pokora, mírnost, krotkost, oddajnost, trpělivost, jemnost (Ef 4). Takové vlastnosti a jednání jsou u Boha a Bohu milé.

Co s tím dnes?

Inklinujeme k vášnivému vysvětlování svých názorů? Jsme si toho vědomi? Modleme se, aby z nás Pán vytrhl tu nezdravou vášnivost a prázdné místo v našem nitru naplnil Jeho Duchem svatým. Říkáme: Vždyť já s tím nemohu nic dělat, mám už takovou povahu... Ano, Ty s tím nemůžeš nic dělat, ale Pán Bůh může udělat všechno. On má neomezenou moc. Přiznáš si, že potřebuje Boží pomoc? Že na to nestačíš sám/sama? Nebo necháš všechno při starém? Pamatuj na Boží příkaz, že máme odhadit veškerou vášeň, zlobu, rozhoření a křik. Příznej a uznej, že takové chování nikam nevede a nepomůže. Naopak lidi rozděluje. My nemáme rozdělovat, ale naopak stmelovat. Zkusme si říci: Dnes se zachovám jinak, kvůli Pánu Bohu.

Čo je vášnivost a čo krotkost?

V tomto čísle nášho časopisu uvažujeme nad ďalšími dvomi vlastnosťami, ktoré stojia v kontraste. Jednu – vášnivost, ako súčasť starého človeka, starého charakteru si máme vyzliect a tú druhú – krotkost, si máme obliect.

Priznám sa, že pri uvažovaní nad tými vlastnosťami, ktoré Písmo uvádzava v liste Kolosenským (3, 8 – 10 a 12) a v liste Efeským (4, 22 – 32) a na iných mestach, že si ich mám vyzliect a obliect, tak sa mi do toho prezlikania nie vždy chce. Pri niektorých vlastnostiach je to jednoduché, lebo to, čo si mám vyzliect, považujem jednoznačne za zlé, ako napríklad lož či krádež, alebo rúhanie sa, či zlost, a tie, ktoré si mám obliect považujem jednoznačne za lepšie – trpežlivost, milosrdenstvo, pokorou. Človek prirodzene rád vymení horšie a škaredé šaty za lepšie a krajšie. Tažšie je to, ak sa nám vlastne tie staré šaty, staré vlastnosti, celkom páčia a radi ich nosíme.

Práve s výmenou vášnivosti za krotkosť mám problém a musím si to priznať. Viac sa mi páči byť vášnivým ako krotkým. To je dôležitý prvý krok aj pri ostatných vlastnostiach, pri zmene nášho šatníka, pri zmene nášho charakteru.

Tu ide o vlastnosti, ktoré uplatňujeme každý deň, „šaty“, ktoré nosíme každý deň. Je tažké pochopiť, prečo by niekto nechcel vymeniť staré šaty za nové, ale my nie vždy konáme racionálne. Niekedy sa nám nechce prezlikat aj z pohodlnosti, lebo na staré šaty sme si už zvykli. Prezlikanie vyžaduje aktivity, čin a nie vždy je to ľahké. Je to zápas medzi starým a novým, ktorý prebieha celý nás život.

Pomocou je vedieť a uvedomiť si, prečo Božie slovo považuje za dôležité, aby sme si tie staré šaty, staré vlastnosti, vyzliekli. Dôležité je aj vedieť kontext, prečo máme zvádať tento tažký zápas s vyzlikaním starého oblečenia a obliekaním nového.

Apoštol Pavol písal list Kolosenským a aj list Efeským novým veriacim – väčšinou Grékom, ktorí pochádzali z pohanskej tradície a nemali žiadnu znalosť Starého zákona. Na svojich pohanských tradiciách a zvykoch nemohli stavat svoj nový život nasledovníkov Krista.

Podobne ani my ako znovuzrodení ľudia, Kristovi nasledovníci nemôžeme stavat nový život na zlých veciach zo starého života.

Musíme sa učiť žiť podľa nových pravidiel, vyzliect staré a nosiť nové šaty nielen ako jednotlivci, ale aj ako nové spoločenstvo ľudí. Apoštol Pavol vysvetluje veriacim, že Boh mal nielen zámer dať nám ako jed-

notlivcom nový život a zachrániť nás od večného zatratenia, ale súčasťou Jeho zámeru je, aby sme už tu na zemi tvorili nové, jednotné spoločenstvo a „žili hodne povolania, ktorým sme boli povolení“ (Ef 4, 1) v čistote a jednote.

Tvoríme nové spoločenstvo Kristových nasledovníkov, ktoré tým, že sa každý člen snaží nasledovať Krista a podobať sa Kristovi, je svedectvom pre ľudí, ktorí ho ešte nepoznajú, o Božej láske. Konkrétnie pravidlá pre každodenný život takéhoto nového spoločenstva potom Pavol písal do rôznych zborov a v liste Kolosenským a Efeským ich opisuje ako vyzlikanie starých šiat a obliekanie nových.

Druhou pomocou pri našom zápase s vyzlikaním starého a obliekaním nového je vedieť, čo tie konkrétné šaty, tá konkrétna stará vlastnosť, ktorú máme vyzliect, či nová, ktorú si máme obliect, vlastne znamená. Ved konkrétnie aj pri týchto vlastnostiach sa preklady z grécktiny do sloveniny či čestiny lišia a výraz vášnivost je napríklad preložený ako „zloba“ (ČEP). Grécke slovo „thymos“, použité v Ef 4, 31 sa môže preložiť ako vášnivost, prchkošť, zlost. Je to výbuch zúrvosti, silný hnev, povahové výrazy zlep vole.

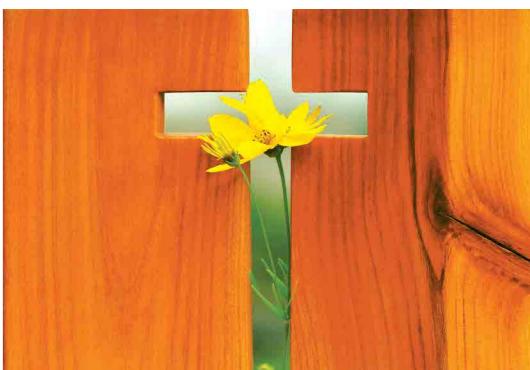
Grécke slovo „praoútia“ použité napríklad v Kol 3, 12 sa môže preložiť nielen ako krotkosť, ale aj ako pokora, miernosť, podajnosť, trpežlivosť, jemnosť. Teraz je teda trochu jasnejšie, čo si vlastne máme vyzliect a čo si máme obliect. Nemusíme si vyzliect dobrú vášeň – zapálenosť pre dobré, Božie veci, pre Božie kráľovstvo, pre Krista a jeho dielo.

Môžeme mať až „vášnivú“ lásku ku Kristovi. Vyzliect si máme tú zlú vášeň, ktorá je spojená s prchkošťou, zúrvostou a silným hnevom a zlostou. Je to zvyčajne naša nekontrolovaná citová reakcia na „pikriu“ (gr. pikria je rozhorčenosť, zatŕpanosť, horkosť), niečo zlé, čo sa nám udialo.

Božie slovo nás na tomto mieste vyzýva, aby sme takúto vášnivú, zúrvu reakciu na zlo, čo sa nám udialo, vyzliekli.

A nielen na niečo trpké, čo sa nám stalo, ale na každú takúto vec, ktorá sa nám stane, nemáme reagovať s vášnivou zlostou, ale s krotkosťou. Vlastne ani samotná takáto rozhorčenosť, trpkosť, skutok, ktorý nás „vtyčí“ do nepříčetnosti, do vášnivej zúrvosti, nemá existovať v spoločenstve veriacich nasledovníkov Pána Ježiša Krista.

Máme vyzliect aj takéto konanie, aby sme iných nevyprokovali k vášnivej zúrvosti. Je jasne napísané: „Odhadte každé rozhorčenie, vášeň, hnev, krik a rúhanie so všetkou zlobou. A budte k sebe dobrí,

milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi“ (Ef 4, 31 – 32).

Namiesto vášnivej zúrvosti máme na akúkoľvek krivdu, čo sa nám stane, reagovať s krotkosťou a pokorou, mierne a s trpežlivosťou. Len takýto spôsobom, takou-to reakciou sa budeme podobať zo dňa na deň viac a viac Pánovi Ježišovi Kristovi. To je predsa jeden z našich základných cieľov tu na zemi, aby sme sa zo dňa na deň viac a viac premieňali na podobu Kristovu.

On sám bol pokorný a krotký a na krivdy, ktoré sa mu diali, a utrpenie, ktoré sme mu my ľudia spôsobili, nereagoval zúrvým, vášnivým hnevom, ale krotko a pokorne znášal utrpenie. Vášnivo a so spravodlivým hnevom reagoval, len keď išlo o znevažovanie Boha a Božích vecí (napríklad keď vyhnal peňazomencov z chrámu). Nespravodlivé utrpenie a krivdy, ktoré zažil od narodenia až po potupnú smrť na kríži, boli oveľa väčšie, než aké sa mohli a budú môcť stať nám.

On však nereagoval zúrvým vášnivým hnevom, nezavolal pluky anjelov na svoju záchrannu, hoci to mohol urobiť, ale krotko prosí za svojich vrahov: „Otče, odpust mi, lebo nevedia, čo činia.“

Teba aj mňa vyzýva: „Učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci a najdejte si odpočinutie duše“ (Mt 11, 29).

Ak chceme byť Ježišovi učenici, tak sa musíme od Noho učiť aj krotkosť a pokore.

Nie je to jednoduché a ľahké, preto to Pán prirovňáva k jarmu, ktoré máme na seba vziať a niesť.

Ak sa naučíme krotko a nie s vášnivým hnevom reagovať na krivdy, čo sa nám dejú, ak vyzlečíme vášnivost a obliečieme si krotkosť, tak to prinesie skutočný pokoj nielen nám, ale aj ľuďom okolo, spoločenstvu, v ktorom žijeme.

Božie slovo nám to priopomína už v starozákonnej múdrosti Príslovi: „Krotká odpoved odvracia prchlivosť; ale urážlivé slovo vzbudzuje hnev“ (Pr 15, 1).

Ján Szöllős

Pretože Kristus trpel za vás

(1Pt 2, 21 – 25)

Pravdepodobne každý z nás pozná niektoré z reklám, ktoré idú v televízii, alebo sa k nám dostanú iným spôsobom. Aj keď sú to reklamy na rôzne tovary alebo služby, jedno majú spoločné. Sú v nich vyzdvihnuté dobré vlastnosti výrobku a nie sú spomenuté jeho nedostatky. Zdôrazňuje sa, v čom je ten výrobok lepší od iných podobných výrobkov, ale neuviedie sa, v čom je slabší alebo horší. To je princíp reklamy.

Podobne však funguje aj naša myšel, keď myslíme na našu minulosť, na prezité dni. Spomenieme si a spomínajme najmä na tie dobré veci a udalosti.

Tažšie si spomínajme na to, čo sa nám nepodarilo. Ešte tažšie si spomínajme na prípady, keď sme niekomu ublížili, alebo keď sme niekomu spôsobili škodu. Najmä vtedy, keď sme záležitosť s tým poškodeným človekom nedali do poriadku.

Možno preto si mnohí ľudia neradi pripomínajú Veľký piatok, utrpenie Krista. Faktom totiž je, že ja, ty, my všetci sme boli a sme príčinou Kristovho utrpenia a smrti. Príkladom toho bola aj diskusia o známom filme Mela Gibsona Umučenie Krista. Mnohým sa zdá príliš krutý a zbytočne detailný, je tam príliš veľa krvi.

Ludia nechcú vidieť a poznáť skutočnú hrôzu tej reality.

Apoštol Peter presne toto zdôrazňoval vo svojej kázni na Letniciach: „²²Mužovia izraelskí, počujte tieto slová: Ježiš Nazaretský, muž, ktorému Boh vydal pred vami svedectvo mocnými skutkami, zázrakmi a znameniami, ktoré, ako sami viete, Boh čini skrze Neho medzi vami; ²³Toho, ktorého uložená rada a predvídať moudrost Božia vydala, ste vy zamordovali, takže ste Horeukám zločincov dali pribiť na kríž,“ (Sk 2, 22 – 23) a po uzdravení chromého: „¹⁴Vy ste zapreli toho Svätého a Spravodlivého a vyžiadali si ako milosť muža-vrahu, ¹⁵ale zamordovali ste Vodcu života, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych; a my sme svedkami toho“ (Sk 3, 14 – 15).

„Vy ste ho zabili,“ bolo veľmi jasné a priamočiare obvinenie. Toto obvinenie nie je

určené len tým, ktorí boli vtedy priamo účastní udalostí Veľkého piatku. Toto obvinenie, zachytené v Božom slove, platí aj pre Teba a pre mňa.

Ty aj ja sme zabilí, ukrižovali sme Krista

svojimi hriechmi.

Kvôli tvojim a mojim hriechom musel trpieť a musel zomrieť strašnou smrťou na kríži. Túto skutočnosť je veľmi ľahké prijať. Preto sa mnohí snažia Veľký piatok, utrpenie a smrť Pána Ježiša Krista keď už nie úplne vymazať, tak aspoň na to zabudnúť alebo to nespomínať.

Podobne ako v moderných reklamách sa niektorí kresťania pri evanjelizáciach alebo v rozhovoroch snažia poukazovať najmä na tie pekné stránky, na zmŕtvychvstanie, večný život, štastie, spokojnosť, pokoj, ktoré prináša viera v Krista, ale zamilia tú nepríjemnú podmienku, ktorá tomu predchádza – že prijmem a uznám, že som vrah, ktorý sa spolupodieľal na mŕtviču a ukrižovaní Krista.

Nasledovať Krista znamená nezlorečiť, nepáchať zámerne hriechy, ale trpeživo trpieť, ako to vysvetluje apoštol Peter v ďalších veršoch: „On nikdy hriechu neučinil, ani ľsti nebolo v Jego ústach; ked Mu zlorečili, nezlorečil; ked trpel, nehrbil, ale porúčal Tomu, ktorý spravodlivo súdi“ (1Pt 2, 22 – 23).

Stručne povedané, to, že Pán Ježiš Kristus trpel a zomrel za moje aj twoje hriechy, aby sme mohli byť oslobodení od ich jarmaka, nemá len rozmer našej minulosť, ale má dôsledok aj pre našu prítomnosť a budúlosť. „Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a byť nás mohli vysvetliť pred Bohom.“

Práve preto apoštol Pavel tak zdôrazňuje, že nechce kázať a zdôrazňovať nič iné, jedine Kristov kríž:

„¹⁷lebo ma Kristus neposlal krítiť, ale zvestovať evanjelium, pravda, nie moudrostou v slovách, aby Kristov kríž neboli zbavený významu. ¹⁸Slovo o kríži je totiž bláznovstvom tým, čo hynú, ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou“ (1Kor 1, 17 – 18). Keď je teda kríž symbo-

lom kresťanstva, tak nech skutočne aj stojí v centre, v stredobode všetkého. Bez golgotského kríža nie je kresťanstvo. Bez golgotského kríža by nebolo ani vzkriesenie a večný život.

Pripomíname si preto s kajúcnym a pokorným srdcom, čo musel Pán Ježiš kvôli nám vytrpieť.

Pripomnenie je vtedy účinné, keď sa netvárim ako nezúčastnený pozorovateľ, ale keď si uvedomujem, že stojím v tom revúcom dave, keď si pripomínam nielen samotné utrpenie a smrť Pána Ježiša, ale spolu s tým aj to, že to je aj môj hriech, moja vina, že na tom mám aj ja svoj podiel.

Samotné pripomnenie Kristovho utrpenia však nestačí.

Apoštol Peter nám pripomína, že sme boli povolení, aby sme nielen spomínaли, ale aby sme Krista po tejto ceste utrpenia nasledovali: „²¹lebo na to ste boli povolení; pretože Kristus trpel za vás, dal vám príklad, aby ste nasledovali Jeho šlapajie“ (1Pt 2, 21).

Máme nasledovať Jeho šlapajie.

To neznamená, že by sme mali odcestovať do Palestíny, ani že by sme sa mali dať zbičiovať a ukrižovať (tak ako je to zvykom v jednej dedine na Filipínach). To nie je nasledovanie Krista v utrpení, krácanie v Jeho šlapajach, ktoré od nás chce Božie slovo.

Nasledovať Krista znamená nezlorečiť, nepáchať zámerne hriechy, ale trpeživo trpieť, ako to vysvetluje apoštol Peter v ďalších veršoch: „On nikdy hriechu neučinil, ani ľsti nebolo v Jego ústach; ked Mu zlorečili, nezlorečil; ked trpel, nehrbil, ale porúčal Tomu, ktorý spravodlivo súdi“ (1Pt 2, 22 – 23).

Stručne povedané, to, že Pán Ježiš Kristus trpel a zomrel za moje aj twoje hriechy, aby sme mohli byť oslobodení od ich jarmaka, nemá len rozmer našej minulosť, ale má dôsledok aj pre našu prítomnosť a budúlosť. „Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo, aby sme odumreli hriechom a byť nás mohli vysvetliť pred Bohom.“

chom a žili spravodlivosti; Jeho krvavé rany vás uzdravili“ (1Pt 2, 24).

Znamená to, že teraz máme aj žiť ako takí, ktorých Kristus uzdravil, máme žiť posväteným životom. V Jeho smrti máme šancu umrieť aj budúcum hriechom, máme šancu nehrešiť. Ľudia, ktorí zatiaľ neprijali obeť Pána Ježiša, takúto šancu nemajú, stále sú otrokmi hriechu.

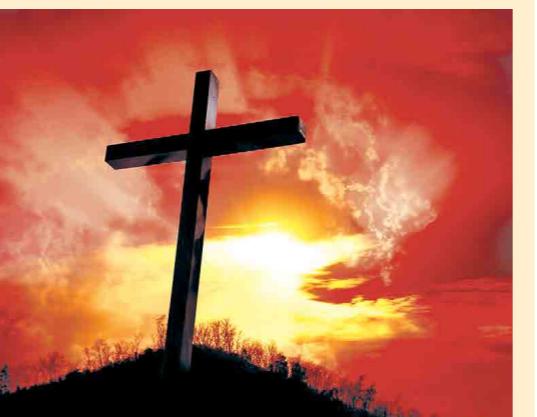
Nakoľko využívame túto šancu, nakoľko uplatňujeme túto moc víťazstva nad hriechom vo svojom živote, ktorý sme obeťou Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži dostali?

Obet Pána Ježiša Krista nemá len rozmer odpustenia hriechov a ochrany pred páchaním ďalších hriechov.

V tejto výzve Božieho slova, ktorá znie v liste apoštola Petra, je aj aktívny rozmer, že podobne ako Pán Ježiš svojím utrpením priniesol pomoc a spásu pre nás, aj my máme byť hotoví trpieť, aby sme priniesli konkrétnu pomoc a zvest o možnosti záchrany vďaka obeti a vzkrieseniu Pána Ježiša ľuďom okolo nás.

Nevieme, čo nás čaká v budúcnosti, ale prosme Pána o silu, aby sme skutočne vedeli kráčať každý deň v Jeho šlapajach, aby sme žili a konali v sebaobetavej láske voči našim blízkym, známym a dokonca aj voči tým, ktorí si to vôbec nezaslúžia. My sme si predsa tiež vôbec nezaslúžili to, že za nás obetoval svoj život.

Pripomíname si teda obet Pána Ježiša, a neostaňme len pri spomínaní. Žime aj svoje povolanie kráčať v Ježišových šlapajach. To je povolanie, do ktorého nás usanovil Pán Boh.

Jedine takáto živá spomienka na Kristovo utrpenie, do ktorej sme osobne zainteresovaní, nám potom umožní žiť naše povolanie aj v ľahkých chvíľach, keď nás sám postihne utrpenie, lebo môžeme vedieť, že ak je to pre Krista, tak to znamená, že plním svoje povolanie. Táto spomienka môže potom byť aj uprostred utrpenia zdrojom vnútornej radosti a počoa.

Spracoval: Ján Szöllősi

...zboru BJB Svätý Peter – Bálintom Dóczem
(jediný maďarský zbor v BJB)

Z Božej milosti sa dožívaš šesťdesiat rokov, aké máš z toho pocity?

Vnímam, že svet je veľmi premenlivý. Keď som bol dieťa a mládenec, tak sa mi zdalo, že keď má niekto šesťdesiat rokov, je už veľmi starý. Dnes to vidím tak, že keď má niekto tridsať rokov, je ešte príliš mladý. Čas beží v každom prípade veľmi rýchlo a je to veľká Božia milosť, že ešte som tu na svete, a aj to, ako sa mám.

Povedz niečo bližšie o svojom detstve. V akej dobe (prostredí) a v akej rodine si vyrastal?

Som štvrtá generácia veriacich baptistov v našej rodine. Veľmi som vďačný Pánovi za mojich bohabojných, modliacich sa rodičov a blízkych príbuzných. Bol som ako keby v ochrannom obale, tak ako satan hovorí Bohu o Jóbovi: „Neoplatí sa azda Jóbovi báť sa Boha? Či si všade dookola neohradil jeho, jeho dom i všetko, čo má?“ (Jób 1, 9 – 10) Vyrastal som v komunistickom režime a do základnej školy som chodil po udalostiach v rokoch 1968 – 69. Silne tlačili do našich hláv ideológiu, ale ja som sa už aj vtedy púšťal do diskusií s učiteľmi, lebo moji rodičia ma učili niečo iné než oni a ja som veril rodičom.

Čo v tvjom živote predchádzalo rozhodnutiu pre Pána Ježiša? Ako a kedy si Mu odovzdal svoj život?

V podstate som bol dobré dieťa a aj som bol sám so sebou spokojný. Keď som mal 14 – 15 rokov, Duch Svätý vo mne veľmi intenzívne pracoval a obviňoval ma z hriechov. Jeden zvestovateľ Božieho slova kázał o bohatom mládencovi a vyzdvihol výrok: „Jedna vec ti chýba.“ Táto veta sa mi v mysli neustále vracala. Ďalším podnetom bolo, keď sa ma brat Janko Kríška po jednej evanjelizácii vo dverách spýtal: „Ty si už odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi?“ Nemohol som odpovedať Áno. Nakoniec na jednom tábore, kde sme boli s komárňanskou a miloslavovskou mládežou, brat Vlastík Pospišil povedal, aby ostali pri táboráku tí, ktorí by radi odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi. Vybral som sa preč, ale keď som videl, že moja sestra tam ostala, vrátil som sa a tam som sa rozhodol. Na vyznanie viery som bol potom pokrstený 26. septembra 1976 v nesadskej modlitebni bratom kazateľom Jurajom Kohútom.

Čo pokladáš za najdôležitejšie rozhodnutie vo svojom živote a prečo?

Celkom určite moje obrátenie, rozhodnutie odovzdať svoj život Pánovi bolo najdôležitejším rozhodnutím v mojom živote.

Ako si prežíve povolanie do služby kazateľa, kto ťa ovplyvnil?

Už ako malé dieťa som prežíve povolanie. Vedel som, že budem kazateľom. Medzičasom sa situácia vyvinula tak, že som sa nerad učil. Chcel som radšej pracovať a zbohatnúť. S Božou pomocou som si postavil dom. Potom príšla zmena režimu a ja som sa chcel radšej pustiť do podnikania, ale Pán ma zastavil. Ukázal mi, že teraz nie je čas na podnikanie, ale že mám slúžiť Pánovi. Prostredníctvom slov jednej piesne (v maďarčine) Pán moje povolanie uprevnil: „Ježiš ma veľmi miluje, tolko pre mňa vykoná. Trpel kvôli mne, spasil ma Ježiš, ale čo som urobil ja pre Neho? So mnou je vo veľkých skúškach. Ježiš sa ma na liehavo pýta, či má ešte čakáť na mňa vo svojej práci pri záchrane duši.“ Ja som v našom zhromaždení hrával na harmoníu. Hral som túto pieseň a tak mi tiekli slzy, že som nevidel noty. Hral som spamäti a vtedy som sa rozhodol: Chcem slúžiť Pánovi. Nevedel som, čo mám urobiť ako ďalší krok, a tak som sa rozprával so Šaňkom Barkóczim, ktorý bol vtedy mojím kazateľom. Spolu s ním som zašiel na Radu BJB. Potom sme s vtedajším predsedom Rady, bratom Jurajom Kohútom, išli do Budapešti, kde ma prijali na tamojšiu Baptistickú teologicú akadémiu.

Kolko rokov si kazateľ, v ktorých zboroch si počas svojho života slúžil a ako si začínať svoju službu?

Od 1. januára 1993 som zamestnancom BJB. V tom čase v nesadskej zbore nemali kazateľa a brat Julko Kremský dochádzal z Bratislav. Pridelili ma k nemu ako pomocného kazateľa. V júni som bol zvolený a v auguste inštalovaný za kazateľa zboru BJB Nesvady. V tomto zbere som slúžil až do 31. júla 2000. Od 1. augusta som sa stal kazateľom zboru BJB Svätý Peter, ktorý vtedy vznikol, a tu slúžim až doteraz. Som už teda dvadsaťosem rokov v službe.

Máš rodinu. Ako oni vnímajú tvoju službu kazateľa?

Som veľmi vďačný Pánovi, že ma požehnal úzasnou rodinou. Moju od Pána darovanú výbornú manželku som spoznal v Rumunsku. Pristáhovala sa za mnou na Slovensko, aby bola mojou pomocníčkou v službe. Aj ona vystudovala teológiu a je veľmi dobrá pastorálna pracovníčka. Pán nám požehnal tri deti. Máme dvoch synov a jednu dcéru. Všetci traja už patria Pánovi, podporujú nás a pomáhajú nám v službe. Môžem teda povedať spolu s Júzom: „Ja a môj dom slúžime Hosподinu.“ Veľmi sa teším, že aj môjho mladšieho syna Pán povolal do služby.

Teraz je v treťom ročníku Baptistickej teologickej akadémie v Budapešti a zároveň je už pomocným služobníkom v komárňanskom a svätopeterskom zbere. Už sa stihol aj oženiť, kým starší syn a dcéra sú ešte slobodní.

Aká je tvoja najsilnejšia skúsenosť s Božím konaním v tvojom živote?

Raz som bol na návštive v jednom charizmatickom zbere, kde bol hostom prorok z Nemecka, ktorého som nikdy predtým ani potom nevidel. Prišiel ku mne, pozrel sa mi do očí a povedal mi: „Teba Pán veľmi miluje.“ Odpovedal som: „Viem, aj doteraz som to vedel.“

Moja najsilnejšia skúsenosť s Bohom je, že mňa Pán veľmi miluje.

Z čoho si mal (más) v službe kazatela najväčšiu radost?

Podľa môjho názoru, Boží služobník môže mať veľkú radosť z dvoch vecí. Prvá je, keď vidí, že sa v dôsledku jeho služby ľudia obrátia k Pánovi. Viackrát som mal skúsenosť, keď ľudia plakali kvôli svojim hriechom a potom plakali od radosti, lebo im boli hriechy odpustené.

Druhá vec je to, čo píše apoštol Ján vo svojom treťom liste po štvrtom verši: „Nemám väčšej radosti, ako keď počujem, že moje deti žijú v pravde.“ Teda keď vidím, že členovia nášho zboru žijú v láske a pokoji a žijú posvätený život. To je veľmi dôležité v dnešných časoch, keď sa diabosol, ten rozhadzovač, snáži rozdeliť, postaviť proti sebe veriacich.

Čo bolo (je) pre teba najtažšie a bolo (je) najväčším sklamáním?

Zažil som aj tažké obdobia a aj sklamania. Odpusťte, ale o tom by som nerád hovoril. Tak ako hovorí apoštol Pavel vo Flp 3, 13: „Zabúdam na to, čo je za mnou.“ Dobrotivý Boh bol ku mne taký milosrdný, že zobrajal moje zlé spomienky. Spomínam si len na to pekné a dobré v mojej službe. Som vďačný Pánovi, že teraz je už všetko dobré.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Čo ti pomohlo to prekonáť?

Prežíval som krízu aj viackrát, a nikoho iného za to nemôžem viniť, len seba. Nikdy som nehladal iné povolanie. Ani vtedy, keď ma k tomu iní povzbudzovali. Chcem byť verejný Tomu, ktorý ma povolal svätým povolaniom. On je Ten, ktorý mi pomohol prejsť krízu. Možno, že to už medzi veriacimi vyznieva ako fráza, ale skutočne je to tak. Keď mi bolo tažko, alebo keď aj dnes prežívam tažké chvíle, čítam si Božie

slovo a odtiaľ čerpám povzbudenie. Získavam novú silu a otvára sa mi nová perspektíva.

Ako sa dívá na súčasnosť a čo by si si želal do budúcnosti?

Dnešné časy poukazujú na to, že Pán je veľmi blízko. Duch Antikrista mocne pôsobí. Ľudia bez mihnutia oka prehlasujú zlo za dobro, a ak niekto s nimi nesúhlasí, tak ho považujú za zaostaleho a za netolerantného rozvracača. Nevidím peknú budúcnosť v tejto podobe sveta. My však máme nádhernú nádej, že sa zjaví nás Spasiteľ, Ježiš Kristus. Moju túžbu dobre vyjadruje pieseň, ktorú som už citoval v súvislosti s povolaním do služby. Jej posledná sloha hovorí: Keď skončím svoju prácu a svitne pre mňa večný úsvit, moju túžbu je, aby Pán povedal: „Dobre, môj statčný a verný sluha.“

Na akú otázkou by si chcel odpovedať, ale nespýtal som sa ju?

Úplne postačujú tie, ktoré boli položené. Ďakujem za oslovenie a za možnosť odpovedať. Prajam čitateľom Rozsieváča Božie požehnanie.

Ďakujeme za rozhovor.

V mene čitateľov Rozsieváča ti, brat Bálint, prajeme Božie požehnanie do ďalších rokov života a služby.

Rozhovor pripravil Ján Szöllőss

Mějte víru Boží!

Přebývání v Boží blízkosti by pro nás, křesťany vyznávající osobní vztah s Bohem, mělo být běžné a samozřejmé. Nevím jak vy, ale já se přiznám, že to u mne tak samozřejmě není. Není to běžné do té míry, že mne to vedlo k napsání tohoto článku. Bylo to, jako když se žíznivý a hladový ocitne pozván na hostinu. Ano, tak jsem to ono ráno vnímal. Chtěl bych vám vyprávět o úžasné hostině, na kterou jsem se to ráno dostal. Musím vyznat, že dlouho jsem se nezdrel a mnoho neochutnal – spíš z výkulenosti, než ze slušnosti a upejpaní. Byl jsem hodně překvapen, že to vyšlo. Nebylo to poprvé, co jsem tuto hostinu zkoušel navštívit a klepal na bránu, ale co si vzpomínám – nakoukl jsem tam jen několikrát, zejména v době, když jsem před mnoha lety uvěřil. Až šestá začátečníka.

Když vás někdo zve na hostinu, patří se na to příslušně nachystat. Mezi lidmi se sluší, že hostitelce přinesete třeba kytku, nebo něco dobrého do kuchyně, a pán domu by také neměl zůstat opomenutý. Jsme na to tak zvyklí a slušné je nepřijít s prázdnou.

A také se příslušně obléct, prostě se trošku vyfiknout. Vzít si to nejlepší oblečení. Mít stejně šaty jako někdo jiný, nebojovat (zejména pro ženy) přijemný zážitek?

Trošku jinak tomu bývalo ve starém Izraeli, ale spíš v velkých svatebních hostinách, o kterých mluvil Ježiš. Hostitel vše nachystal, neocíkával žádné vstupné, všimně ani jakékoli jiné dary. Dokonce pozvaným poslal i oděv pro hostinu - tak tomu bývalo tehdy zvykem.

Od pozvaných se nečekalo nic jiného, než se v příslušném oděvu dostaví. Dnes bychom s tím měli problém. Přece se nesluší, přijít jen tak! A stejně oblečení se také nenosí.

Ale k naší hostině: Po rádě ji nás nebeský Otec. Pozvání platí už dlouho a cesta i vstupní heslo nám není neznámé. Ale jak se dostat tou úzkou branou dovnitř? Nesluší se přijít s prázdnou. S vinami a hřichy se tam nechodi, to vím. A s dobrými skutky také ne, bylo by to málo. A navíc by to bylo nošení dříví do lesa nebo tak podobně. Ale co nějaká záslužička? Něco, co by hostitele dle mého potěšilo? Často jsem to zkoušel, ale nikdy neprošlo nic. Brána byla příliš úzká. Jak se tam dostat? Co mi stále schází?

Už to mám, když to nemohou být skutky, tak to bude víra! Vždyť pozvaní se nazývají věřícími. Se svou vírou se určitě protáhnu, pochlubím a potěším hostitele. Chci vám tedy požádat, abyste mi stále schází!

Ano, bez víry není možné zaúlit se Bohu! Musím nahromadit nějakou vlastní víru. Alespoň jako zrno hořčice.

Když potom přenáší hory, tak to bylo, abych se nedostal dovnitř. Zase nic!

Ach, Pane, příspěj mi víru! Ale stále jsem jí měl asi málo. Nebyl jsem dosud dobrý, dosud věřící nebo dosud dobrý věřící?

Až dnes ráno. Tentokrát jsem neměl výběr, co bych mohl hostiteli přinést.

A navíc to slovo, které jsem četl: **Mějte víru Boží! (Mk 11, 22)** Často bývá ta naše slabá víra to poslední, co nám ještě před Bohem zbylo a proto jí pevně držíme. Ale svou vírou se dnes chlubit nemohu, tak proč nezuskávám tu, která čeká uvnitř? Měl jsem úplně prázdné ruce. A... najednou jsem byl uvnitř.

Nemohu říct, že bych nebyl překvapený. A vykulený. Ani jsem nestihl si vše pořádně prohlédnout. Tam bylo dobrat. Skutky, které Bůh nachystal, abychom v nich chodili, Ovocie Ducha, Proudý vody živé... a také Boží víra. Co myslíte, věří Bůh svému slovu? No jistě! Co řekne, tak se stane. To není jako ta naše. Ano, nemáme se čím chlubit. Nemáme čím zapůsobit. A proto platí, že pokud nepůjdeme úplně s prázdnou, neprojdeme.

Možná proto nás ti, kteří se nemají čím chlubit, předcházejí do Božího království.

Už jsem věřící přes 30 let. Uvěřil jsem už za komunistů. V tak divně době a tak dlouho jsem to vydržel. No vidíte, zase se chlubím.

Máme to v sobě. Ale hluboko uvnitř víme, že ne my jsme si vybrali Ježiše, ale on si vybral nás.

Není to naše zásluha, že jsme uvěřili, ani to, že jsme vydrželi. Máme holé ruce. Jenže to po nějaké době přestáváme vidět. Nesluší se přijít s prázdnou. A tak hladová a žíznivá čekáme před zavřenými dveřmi a přemýšlíme, čím nejlépe potěšit hostitele. Chci vám tedy požádat, abyste mi stále schází!

Ano, bez víry není možné zaúlit se Bohu! Musím nahromadit nějakou vlastní víru. Alespoň jako zrno hořčice.

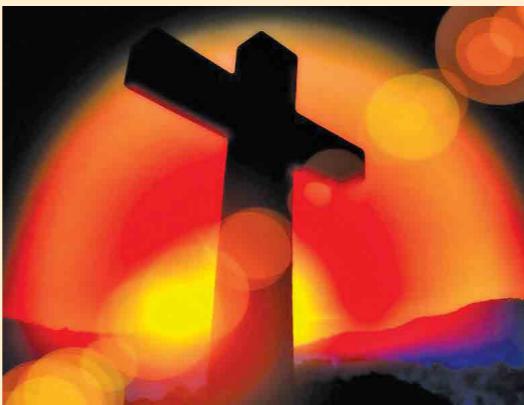
Když potom přenáší hory, tak to bylo, abych se nedostal dovnitř. Zase nic!

Ach, Pane, příspěj mi víru! Ale stále jsem jí měl asi málo. Nebyl jsem dosud dobrý, dosud věřící nebo dosud dobrý věřící?

Až dnes ráno. Tentokrát jsem neměl výběr, co bych mohl hostiteli přinést.

A navíc to slovo, které jsem četl: **Mějte víru Boží! (Mk 11, 22)** Často bývá ta naše slabá víra to poslední, co nám ještě před Bohem zbylo a proto jí pevně držíme. Ale svou vírou se dnes chlubit nemohu, tak proč nezuskávám tu, která čeká uvnitř? Měl jsem úplně prázdné ruce. A... najednou jsem byl uvnitř.

Ondřej Valenta

Proti toku času

Tuším, že letos uplyne krásne čtvrt století od okamžiku, kdy jsem začal spolupracovať s TWR.

Není výběc špatné vypravit se ve vzpomínkach proti toku času, je totiž za co být vděčný. Máte-li chuť, pojďte se mnou.

V současné chvíli jsem ve vysílání „naživo“ spíše sporadicky. I když mi tuhle volal přítel z Jižní Moravy, který poslouchá TWR, že se prý bál na Vánoce večer otevřít ledničku, aby mě tam taky náhodou nenašel – slyšel mě během jednoho dne několikrát. Domnívám se, že se spíš moc nacpal cukrovím a měl nějaké halucinace.

Skutečnost je taková, že tu a tam zazní archivní „Myšlenka na den“, občas předtočené „Dámy v nesnázích“ a snad jednou dvakrát do roka rozhovor. Upřímně obdivuju techniku z režie, které se mnou dělají záZNAM a pak chudáci musejí pracně vystříhávat moje přebery. Kdybych musel sedět u mikrofonu a ještě se poslouchat od mixážního pultu, asi bych s sebou rychle vyběhl.

Přiznám se, že poslední roky nechci být tolík slyšet. Asi to souvisí s věkem, kdy přicházíme na to, že více věcem spíše nerozumíme, než rozumíme a mám mnohem víc otázek, než odpovídám.

A také bych rád, když by moje texty, pokud za to výběc stojí, načítal někdo s hlasem vytríbeným a libezným. Ten můj zní trochu zastřeně a nakráple, jak po rádném celonočním tahu. A přítom „čestný royalfranglersovsky“, že už dobrých pětadvacet let neflámují. Tady musím pochválit děvčata z redakce, která se mnou natáčejí – už roky mě honí k doktorovi přes hlasivky a pečují o mě čají a dobrotnami, když koli zavítám do budovy TWR. Ale znáte to, chlap se doktorem bojí, čaj a dobroty rád pozre. Vlastně ani nevím, co všechno jsme spolu už natočili. Ale asi na tom tolik nezáleží. Pro mě bylo vždycky to podstatnější, jestli to posluchačům posloužilo k něčemu dobrému – třeba i jen k tomu, že se po poslechu mého povídání „zdravě namíchnuli“.

Hodně významné pro mě byly semináře, které pro své spolupracovníky uspořádalo TWR před dvaceti lety – tehdy jsem se naučil lépe pracovat s textem, pochopil, že existují čtyři druhy češtiny (spisovná a nespisovná, psaná a spisovná, nespisovná hovorová), i když to

pořád matlám dohromady a často píšu tak krkolem, že to po sobě nahlas ani nepřečtu. Co teprve ti chudáci, co to musejí poslouchat.

Nicméně, pro mě to byla skvelá průprava na roli tiskového mluvčího Asociace pro domácí vzdělávání v době, kdy jsme jako rodiče – domácí vzdělavalatelé zápasili o holé přežití. Moje užší spolupráce začala vlastně mou držotí. Ostatně u nás v Polabí (kde nyní žiji a odkud pochází můj starobylý rod, jehož kořeny jsme vystopovali nejméně 400 let nazpět) se říká: „Drž čelo lepší než poplžní dvůr.“ O to, abych si vyzkoušel moderaci, jsem si zcela jednoduše a neomaleně řekl rediteli Aleši Bartoškovi po jednom pořadu, který jsme s Katkou Hodecovou natáčeli o knihách Návratu domů, kde jsem léta pracoval. Moje držot mi umožnila po několika letech spoluvtvářit podobu pořadu „Na křestanské vlně Plzeň“. Výkony to byly kolisavé, nicméně jsem měl úžasné hosty: vědce, teology, religionisty, soudce, kazatele, pracovníky charity, maminky, včelaře i děti. Každé setkání za mikrofonem pro mě bylo soukromým svátkem, který jsem se pokusil zprostředkovat i posluchačům.

Práce pastora na sboru (pro kterou jsem prožil povolání dva roky po svém obrácení a naplnila se až po dvacet letech přípravy a zrání), spolupráce s TWR, a nakonec i práce v Návratu domů, byla možná jenom díky tomu, že mi ve dvaceti letech zkřížil cestu Ježíš (a letos tomu bude už 35 let). V době, kdy jsem ztrátil iluze o dobré lidí (i své vlastní) a neměl jsem chuť nějak pokračovat v životě dál. Prožíval jsem vnitřní konflikty, konflikty s rodiči a přáteli a nakonec i konflikty se státní mocí (nic hrozného, jen dva výslechy na STB, ale pro nezkušeného a rozhdodně nestatečného dvacetiletého kluka to bylo víc než dost).

Byla to pro mě těžká doba, na kterou mě nikdo nepřipravil. A to přestože jsem prožil normální, celkem radostné dětství – i když v době Husákovy normalizace, přesto v době, celkem stabilní rodině, s chápajícím starším bráhou, věřícími prarodiči (i když jsem jejich věře nerozuměl) a mezi dobrými spolužáky a kamarády.

V době své životní krize jsem byl naštěstí (tedy správně křesťansky „Díky Bohu!“) obecně křesťanem, když se na cestu života vydali již přede mnou. Bylo jich několik – moji vrstevníci, kluci i holky, ale i zralí lidé výří. Vděčím jim za mnohé. Dokázali mě provést mým temným údolím, poskytli mi pomoc v pravý čas a díky nim tu stále jsem.

A pomohli mi růst. Stejně jako mi pomohly vyřít stovky kvalitních knih, které jsem mohl za svůj život přečíst. To nejlepší, co mě na mé pozemské pouti potkalo, jsou moje „svatá“ manželka a báječné čtyři děti (tři již dospělé).

Svoboda svědomí

„V čem spočívá duchovní svoboda? Jistě ne v tom, že by každý mohl dělat, co se mu líbí. Není svobodný otrok zlých náklonností, špatných zvyků a různých vášní. Svoboden je, kdo je prost tyranie zla, sobectví a hřichu... ...Pravá duchovní svoboda není ne-pořádek, ale harmonie vůle lidské s vůlí Boží... ...Mohou člověka vysvoboditi morální rady, nauky a předpisy? Nikoli! Kristus je náš vysvoboditel... Život duchovní svobody jest život pokoje, klidného svědomí a radostného srdce.“

(Rozsévač č. 8, rok 1951 – bratr kazatel Karel Čermák, Argentina)

Téměř sedmdesát let stará slova, a jak aktuální i v dnešní době! Svoboda, duchovní svoboda! Život plný pokoje, klidného svědomí a radostného srdce! Duchovní svoboda, svoboda svědomí měla v baptickém prostředí vždy své nezastupitelné místo. Nejsem teolog, zajímám se o historii, a proto se chci na tuto otázku podívat z hlediska dějin. Jestliže mluvím o baptickém prostředí, musím začít své historické „putování“ u anabaptistů.

I když nejsou předchůdci baptistů, mají

mnoho společných důrazů, mezi jinými právě myšlenku svobody svědomí a náboženského přesvědčení.

Anabaptisté odmítli „polovičatou reformaci“ Luthera i Zwingliho. Bratři, kteří stáli u zrodu anabaptického hnutí, vycházeli většinou z okruhu curyšského reformátora Huldrycha Zwingliho, ovšem brzy ho předčili nejen v radikalitě svého učení, ale především v oddanosti pravdě Slova Božího. Kromě jiného zdůrazňovali již od počátků svého hnutí plnou svobodu vyznání, osobní víru. Můžeme si v tuto chvíli připomenout například jednoho z anabaptických mučedníků, Heinricha Müllera, který byl od roku 1581 vězněn spořečně s Jakubem Mändlem ve švýcarském městečku Zurzach a byl zde podroben křížovému výslechu před městskou radou a mnoha přihlížejícími. Při tomto výslechu vyznal: „Neutlačujte mé svědomí, vždyť víra je dar Boží a nemá být ovlivňována kýmkoliv jiným. Tamejství Boha leží ukryté a je jako poklad na poli, který nikdo nemůže najít, dokud mu je Duch Pána neukáže.“ Tak vás prosím, vás, služebníky Boží, nechte mou víru svobodnou.“

Ve chvíli, kdy mluvím o anabaptitech, musím připomenout i „vyznání“ Hanse Dencka, německého teologa a jednoho z vůdců anabaptistů, který poznal, že: „nemůže rozumět Písma pouhým povrchním čtením, ale že Duch svatý je odhalil jeho srdci a svědomí.“ Nejdůležitější pro něj bylo živé vnitřní Boží slovo. Spory o učení nebyly podle tohoto teologa vždy vedeny na obranu pravdy z jedné strany a omyly na druhé straně. Často neshody vznikly z toho, že jedna strana zdůrazňovala jednu část pravdy a druhá strana mezitím kladla důraz na jinou část téže pravdy. Každá ze stran potom předložila řadu dokladů

z Písma potvrzujících ten náhled, který podporovala, a snižovala počet dokladů a vysvětlovala po svém ty, které uváděla druhá strana jako důležité. Tak vznikaly výtky, že všechno lze dokázat z Písma, které pak pro tyto neshody bylo považováno za nejistého vůdce. Tato charakteristika Písma naproti tomu vyzdvihuji jeho úplnost. Není jednostranné, nýbrž uvádí na svém místě každou část pravdy. Když postoupíme jen krátce v čase, dostáváme se do roku 1612, tedy do roku, kdy byl v Anglii ustaven první baptický sbor. Tento sbor založili anglickí vynánci, kteří se právě vrátili z Holandska. (Skupinka vedl právník Thomas Helwys.) Ještě téhož roku vydal Thomas Helwys knížku s názvem „Krátké prohlášení o panství hřichu“.

A proč tento spis zmíní? Obsahem a smyslem tohoto spisu je jasný a naléhavý požadavek naprosté náboženské svobody. Podle Thomase Helwysa jsou králové poddaní zotročeni hierarchií, arcibiskupy a biskupy anglikánské církve, kteří je nutí přijmout jejich učení. „Necht král odstraní jejich dočasnou moc nad lidmi a dovolí jim užívat toliko dvoustranného meče Božího slova a meče Ducha svatého... Protože ani král, který je jen smrtelný člověk a ne Bůh, nemá moc nad nesmrtně dušemi svých poddaných, aby určoval zákony a nařízení pro jejich víru a dosazoval duchovní panství nad nimi.“

Požadavek náboženské svobody je vyjádřen slovy: „Náboženství každého člověka je záležitostí Boha a jeho samého.“ Pro svou víru a přesvědčení byl Helwys ještě v roce 1612 zatčen a zemřel ve vězení. Ale raději položil svůj život, než by odvolal nebo změnil svůj postoj. Pevně vyznával, že víra je osobní obecností s Bohem, že o ní může rozhodovat, odmítit ji či přijmout jen každý jednotlivec. Nemůže to za něj učinit ani rodina, ani církev nebo stát.

A v této souvislosti není možné nezmínit Johna Smythe. Stejně jako Thomas Helwys patřil k těm, kteří odešli z Anglie do Holandska, konkrétně do Amsterodamu, aby unikli útokům nejen ze strany státní správy, ale i anglikánské církve a její hlavy, krále Jakuba I. Ovšem ani v Amsterodamu se John Smyth necítil dobře ve svém původním sboru – tzv. sboru independentů (nezávislých) – šlo například o otázku financování magistrátem města nebo bohatými anglickými sponzory, ale především o otázku křtu. Proto se společně s některými souvěrci v roce 1608 s tímto sborem rozešel, pokřtil nejprve sám sebe a poté skupinku svých souvěrců.

Následně tato malá skupinka založila sbor, v němž bylo dobrovolné členství založeno na osobním vyznání víry a křtu na vyznání víry. Již v roce 1608 napsal John Smyth „Konfesi – vyznání víry“ pro tento amsterodamský sboreček. Pokud došlo k sepsání a vydání „vyznání víry“, vždy šlo spíše o proklamaci, kterou chtěli baptisté ostatním církvím nebo

svým odpůrcům ukázat, kym ve své podstatě jsou a čemu věří. Aby dal ostatním najevo, v čem se od ostatních církví liší. Aby prokázali před svými neprátele, že jsou opravdu křestané, jejichž normou je Písmo svaté. V tomto smyslu musíme tedy chápát i tuto konfesi Johna Smytha.

Pro naše téma je důležitá věta: „Státní úředník nemá v titulu své funkce co zasahovat do náboženství či otázek svědomí, nutit lidi k té či oné náboženské formě nebo nauce, ale má ponechat věci křestanského náboženství individuálnímu lidskému svědomí, neboť Kristus je jediný Král a Zákonodárci církve a lidského svědomí.“

W. T. Whitley, který se zabýval historií baptis-

mu a především historií Johna Smytha, napsal o té první skupince následující: „Setřásl jho antikristovského ujařmení a jako svobodný lid Pán se spojili (skrze smlouvu Páně) k budování církve ve společenství evangelia, k chování po jeho cestách, jak je poznali nebo ještě poznej, a to podle svého nejlepšího svědomí a s pomocí Boží, ať je to stojí cokoliv.“ Bylo by jistě zajímavé hovořit dále o vývoji dalších baptických sborů, ať už v Holandsku, v Anglii nebo jiných evropských zemích. Domnívám se, že pro naše dnešní téma je podstatné zmínit jenom tzv. „Baptistické vyznání víry“ z roku 1689.

O tomto vyznání napsal Charles Spurgeon pro svůj sbor následující: „Tento malý svazek nebyl vydaný jako autoritativní řád nebo kodex víry, jímž byste měli být spoutáni, ale jako pomůcka v rozepřích, pro utváření víry a jako prostředek pro vzdělávání spravedlivých. Mladší členové našeho sboru v něm najdou souhrn teologie, jakýsi malý kompas, a díky biblickým důkazům budou připraveni k obhajobě naděje, kterou mají.“

Čeští baptisté znali toto vyznání pod názvem „Vyznání víry a zřízení u věře pokřtěných křesťanů, většinou baptistů zvaných“, přeloženém v roce 1886 do českého jazyka. (Překlad byl ovšem pořízen z německého jazyka, do kterého se dostal díky br. Johannu Gerhardu Onckenovi, zvanému otec kontinentálních baptistů.) Určitě i pro české baptisty platila slova Charlese Spurgeona. Nejednalo se o žádný řád či kodex víry, ale o proklamaci pro ostatní církve, kdo baptisté jsou a na čem záleží jejich víra. Vždyť po ustavení prvního sboru baptistů v Čechách členové sboru nepožádali o uznání státem.

Věřící, kteří tvorili české baptické sbory, se vykazovali jako občané bez vyznání. Věrnost baptickým zásadám brali tehdy jako samozřejmost, i když státem uznané církve na ně

někdy pohlížely jako na méněcenné. Když se před kazatelem Jindřichem Novotným jakýsi představitel státem uznané církve vyjádřil o baptitech s despektem, že jsou rakouským státem neuznanými, dostalo se mu odpovědi, že je Jindřich Novotný na to hrdý. A Josef Novotný prohlásil: „Baptisté nemají věrouky. Bylo sice několik pokusů, ale všechny selhaly – díky Bohu!“

Dr. Jindřich Procházka, ředitel našeho semináře, se ke kongregacionalismu a svobodě svědomí vyjádřil následovně: „Z naprosté poddanosti Pánu vyplývá pro baptisty politická zásada – svoboda svědomí. Nás Pán potvrdil, že je mu dána všeliká moc na nebi i na zemi. Toto přesvědčení hlásili apoštoli. Razili zásadu, že ve věcech duchovních více sluší poslouchati Boha nežli lidí.“

A jindy tento významný teolog řekl: „I mezi baptisty se objevily snahy vtěsnat učení do konfese. Avšak typicky baptistické stanovisko k tomu je záporné. Baptisti jsou si vědomi, že články víry nelze vyjádřit s konečnou platností. Hájí přesvědčení, že jediný Kristus – Pán rozhoduje o věře a životě každého a jeho slova v Písma jsou svrchovaným soudcem jeho duchovního života.“

A nemohu v této souvislosti nezmínit postoj, statečnost a nesmírnou osobní zodpovědnost bratra Josefa Tolara, předsedy naší Jednoty v době protektorátu. Protože němečtí baptisté byli státem uznanou církvi, chtěli stejný status i pro české baptisty. Zádali proto bratra Tolara o sepsání „Konfese“, kterou by předložili protektorátní úředníkům.

V dopise br. Pavla Schmidta ze Svazu německých baptických sborů ze dne 13. 5. 1941 můžeme číst: „...Jedná se o to, že baptisté v Čechách a na Moravě nemají státní uznání, a o to, co bylo z vaší strany vykonáno pro to, aby bylo tohoto uznání dosaženo. Můžete si představit, že my v říši se o to velice zajímáme, jak se bude s baptistickými sbory v Čechách a na Moravě právně zacházet. Jsem Ti předem velice vděčný za tvou brzkou odpověď.“ A jak zněla odpověď? „...S presidentem Masarykem, který byl božný muž, jsme o tom hovořili a on nám to neradil, pokud chceme zůstat biblickou společností. Asi v roce 1938 byli zástupci kongregacionalistů u prezidenta Beneše a jednali s ním právě o tom a shodli se na tom samém. Neuznání. Asi před šesti lety jsme se na jedné konferenci touto otázkou velice zabývali a nic se nestalo. Proč?... pokud bude trvat válka, chceme zůstat svobodní... jsme připraveni vzít na sebe kříž a jít naší cestou.“

A co říci na závěr: Mohla bych připomenout možná sto let stará a přesto stále živá slova kazatele Norberta Fabiána Čapka: „Neváže nás nic, nežli lásku Kristova. Neuznáváme zákonů nebo věroučných článků, které by se jednotlivým skupinám vnucovaly. Účelem našeho sjednocení jest: 1) Abychom plnili Kristovo přikázání lásky. 2) Abychom si vzájemně poznání sloužili a se doplňovali. 3) Abychom mohli s větším užitkem misijně pracovat mezi svým národem.“

Slavomila Švehlová

...brata kazatela Daniela Šalinga

Milí čitatelia, dnes chceme spolu s vami spomínať na brata kazatela Daniela Šalinga, na jeho dve výročia – sté výročie narodenia v októbri 2020 a šieste výročie úmrtia v apríli 2021 – a na jeho dlhú, takmer 95-ročnú životnú cestu.

Po výjave sa prihlásil na štúdium na teologickom seminári Bratskej jednoty baptistov v Prahe. Ako kazatel slúžil Pánovi spolu so svojou manželkou Valikou vo viacerých zboroch našej jednoty. Pán Boh im požehnal dve deti, Daniela a Rút. V rokoch 1948 až 1956 bol kazatelom v zbori Jelšava-Kežmarok, ktorý zahral celú oblasť východného Slovenska s vyše desiatimi kazateľskými stanicami. V rokoch 1956 až 1962 slúžil v zbori BJB Vavrišovo a jeho stanicach.

Od roku 1962 až do roku 1982, keď odišiel do dôchodku, slúžil v zbori Bratislava, kde zanechal svoju dvadsaťročnou službu v pozícii kazateľa zboru hlbokú stopu. Príchod do Bratislavu znamenal pre brata kazatela Šalinga nové povinnosti spojené aj so službou vo vedení našej Jednoty. Bol členom Rady starších pre Slovensko a aj členom Ústrednej Rady starších BJB v ČSSR. V rokoch 1975 až 1981 pôsobil aj ako predseda Rady BJB v SSR a podpredseda Ústrednej rady BJB v ČSSR.

V cirkev vykonal mnoho obetavej práce. Nezaháľal ani po odchode do dôchodku, ale ďalej aktívne slúžil nielen vo svojom domácom bratislavskom zboru, ale všade, kde ho požiadali, prakticky až do svojej smrti. Veľmi rád navštievoval bratov a sestry na Chvojnicu. Posledný raz tam slúžil ešte v októbri 2014, keď sa dožíval 94 rokov. Pán života a smrti ukončil jeho pozemskú púť života 2. apríla 2015 a zavola ho do nebeskej vlasti.

Pripájame ešte niekoľko spomienok na brata kazatela z kondolenčných pozdravov:

V týchto dňoch spomínam na svojho zosnulého spolubrata a spolužobníka Daniela Šalinga. Počnúc od pražského seminára sme spolu tiahli „jarmo“ služby vo svojich zboroch a v Ústrednej rade Bratskej jednoty baptistov v našej vlasti. Brat Daniel dopĺňoval moje nedostatky a myslím, že sme sa vzájomne dopĺňali, a tak sme si pomáhali v službe nášmu milovanému bratstvu. Pavel Kondač, Poprad

V spomienkach zazietavame do minulých rokov strávených v Kežmarku, Poprade a inde na spoločných zhromaždeniach. Mal nesmierny dar živo a radostne kázať kráľovstvo Božie už tu na zemi. Jeho prítomnosť na seniorských táboroch v Račkovej doline bola pre nás vždy oživením a požehnávaním. Ivan a Šarlota Vološčukovci

Veľmi rád na neho spomínam. Moje duchovné začiatky aj duchovné začiatky mojej maminky boli významne ovplyvnené práve bratom kazateľom. S ním sme prežívali aj slávnosť svätého krstu v Bernolákovے. Ja v roku 1980 a maminka rok po mne. Mňa osobne veľmi inspirovala jeho neúnavná služba Pánu Bohu a ľuďom, ktorá priniesla a stále nesie mnoho ovocia. Ján Banko, Kanada

Krásne a požehnané spomienky na jeho návštely a službu aj na Dolnej zemi zostali a zostanú v pamäti mnohým bratom a sestram. Vďaka Pánovi za jeho verných služobníkov, ktorí „aj v siedinách prinášajú ovocie“ (Ž 92, 14 – 16). Brat Daniel nám v tom bol a zostane vzorom. Ján Nuota, Srbsko

Ku spomienkam a vďakе za vernú službu a zvest evanjelia brata kazatela Daniela Šalinga sa priprájajú aj členovia redakčnej rady časopisu Rozsievac.

Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka

(Středa dne 17. 4. 2019 Brno)

Vděčně a rád se chci připojít krátkou vzpomínkou na bratra Kristoslava Smilka, který zásadním způsobem ovlivnil můj život, nás život – mluvím-li i za manželku, nás život, myslím-li na moji generaci, celý sbor i celou církev.

S bratrem Kristoslavem jsem se poprvé setkal v roce 1955, před více než šedesáti lety, ještě jako dítě, posléze jako dorůstající jsem jej začal vnímat jako výraznou osobnost sboru, člena staršovstva. V době mého mládí, vedení mládeže pak také jako blízkého spolupracovníka na duchovním poli. Později jsme byli kolegové ve staršovstvu sboru, i jako laici kazatelé sboru. Když jsem uslyšel zprávu o bratravě odchodu do nebeského domova, vyroutil se mi v mysli nespočet událostí, příběhů, rozhovorů, společných zápasů, společné práce - i manuální, neopakovatelných situací. Protože bych jen stěží učinil správný výběr některých z nich, rozhodl jsem se zformulovat svoji vzpomínku krátkým výčtem toho, co bylo pro bratra tak charakteristické, originální, nezapomenutelné a jedinečné.

Především musím podtrhnout to nejdůležitější - bratr je mi vžácny příkladem výrazné biblické postavy - tedy osobnosti formované Kristem, Jeho slovem. Příkladem duchovního vůdce, o kterých mluví apoštol Pavel, když nás vyzývá, abychom na ně vzpomínali. Stal se mi jedním z velmi mála duchovních otců, kterému tolík záleželo na mém duchovním životě (vývoji). S přibývajícím časem jsem rozpoznával, jak zásadní, nebojm se říci i „rozhodující“, byl jeho vliv a služba v životě brněnského sboru, v životě celého společenství Bratrské jednoty baptistů v České i Slovenské republice. Na mnoha křížovatkách života sboru i celé církve se vždy postavil na tu správnou stranu, ukázal na směr, další cestu – kudy jít dál – má-li být naplněna Boží vůle. To vyzádalo statečnost, odvahu, nebojácnost, smělost, ochotu nést riziko nepochopení i odmítnutí.

Ale bratr Smilek byl také velký modlitebník – i to patřilo k tajemství jeho požehnaného života. Nikdy nechyběl na modlitebních shromázděních sboru, při společných shromázděních se modlil jako první a nebál se mi po shromázdění říci - chyběla mi Tvorec modlitby. Bratr žil evangeliem, využil každé příležitosti, aby tu nejdůležitější zprávu předával dál. Žil budováním těla Kristova – církve podle apoštolských výzvy navzájem se povzbuzuje, buďte jeden druhému oporou. Bratr Kristoslav byl naším rádcem, zpovědníkem, pomocníkem s Boží autoritou. Všechno plnil podle nároků Písma svatého. Velice rád sloužil slovem Božím, využíval k tomu každou příležitost. Na jeho slovo jsme se vždy těšili - věděli jsme, že bude trošku jiné ve svém stylu, jiné, než tomu bylo u většiny

jiných kazatelů. Jeho rčení, jeho zkratky dodnes nic neztrácejí na své originalitě a nenapodobitelnosti, nezaměnitelnosti. Vyvolávaly úsměv, kterým bratr odlehčoval vážné slovo, ale současně vedly k rychlému pochopení věci, vztí se do situací bez velkého vyprávění a ztracení času. Stával jsem vedle něho také v pěveckém sboru, kde jsme oba zpívali bas a měl nádherný bas.

Musím zmínit to, že bratr byl velmi praktický člověk. Vždy si uměl poradit, najít cestu dál. Byl nesmírně obětavý, houzevnatý, pracovitý, neúnavný. Když to jiní vzdávali, on uměl ještě přidat. Bylo tomu tak proto, že bratr Kristoslav měl vizi – a za ní uměl jít. Realita ukázala, že své vize dotaňoval do konce. Bez něho by se neodehrála celá řada významných událostí života sboru a církve – kdyby si k tomu totiž Pán Bůh sám nemohl používat bratra jako účinný nástroj ve své ruce.

Bratr Kristoslav pozitivně ovlivňoval nelehká jednání celé církve, a to nejen svou přirozenou autoritou, ale jako člověk oddaný Božímu dílu. I za to mu zůstanu natrvalo vděčný, neboť to jsem si zvláště uvědomoval během svého působení ve funkci tajemníka BJB.

Ve společné službě rád vzpomínám na cesty autem. Když jsem jel v autě s ním, zejména v jeho minoru, bylo to vždy obrovské, sblížující nás dobrodružství. Vzpomínám na situace, kdy bylo nutno držet dveře za jízdy na provazu, a také na jízdy v husté mlze, kdy mne bratr prosil, abych si stáhl okénko a díval se, jak daleko jsme od příkopu.

Když jsme museli jet za službou dvěma auty, protože jsme vezli více lidí, řekl mi jen – jed za mnou. Musím otevřeně říci, že se mi to nikdy nepodařilo. Ne že bych nedojel na místo, ale bratr byl vždy značně rychlejší než já. Někdy jsme říkali, že v okamžiku, kdy bratr sedal za volant, měli všichni andělé pohovost.

Bratr uměl jedinečně vyčít to, čím kdo procházel, jaká měl trápení, co potřeboval. A v návaznosti na to uměl byt velice otevřený, upřímný, ale také nesmírně velkorysý, když vycítil, že je potřeba pomoci.

V této souvislosti chci podtrhnout ještě další bratravu vlastnost. Snahu pomoci těm, kteří již některé odepsali. Bratr byl neskutečně důvěřivý k lidem. Úžasná vlastnost, dnešní společností hodnocená především jako slabost. Ale to byla důvěra, kterou dnes musím označit jako křistovskou.

Myslím tím i na Kristův vztah k učedníku Petru. Bratr raději riskoval obrovské zklamání, a ono to nejednou přišlo, než aby naznačil jakoukoli špetku nedůvěry předem.

Bratr Kristoslav byl také nesmírně skromný člověk. Vzpomínám na to, že neměl příliš v oblibě společenské oficuality, když se jednalo o jeho osobu. Nikdy nemluvil o svých nemalých pracovních úspěších a oceněních, kterých se mu po zásluze v oboru textilního průmyslu dostalo.

Na závěr chci citovat jedno slovo Písma: Apoštol Pavel prosí, žádáme vás, abyste uznavali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu, a napomínají vás. Velmi, velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. To jsem prožíval, když jsem směl stát vedle bratra za jeho života.

Nevím, čím byli vedeni rodiče bratra Kristoslava, když mu dávali jméno. Vím však jedno, že bratr jej naplnil beze zbytku.

Celým svým životem slavil a oslavil Krista. Jeho jméno, které je nad každé jméno. O kterém bratr Kristoslav vždy svědčil slovem i celým svým životem: Ježíš Kristus je PÁN!

Jan Titěra

Bratr Kristoslav Smilek byl skvělým učitelem, kazatelem evangelia, každý den připravený někomu pomoci.

Nás Pán života a smrti si ho povolal do nebeského domova dne 8. 4. 2019.

Ze vzpomínek...

Moje spomienky sa preniesli do rokov, keď sme sa s bratom stretávali na konferenciach v Prahe. Brat Smilek na žiadnej nechýbal. Je dobré si s láskou pripomeneť tých, čo verne slúžili na Bozej vinici. Prajem Boží pokoj a potešenie celej rodine. Práve som objavil fotografiu z konferencie, ktorá bola v roku 1992 v Prahe.

Vladimír Malý

Brat Smilek bol výrazná osobnosť a pri tom nesmierne pokorný. Vďaka Bohu za jeho život a službu. Myslím na jeho manželku Marušku, ako verne roky stála pri ňom, aj keď ho premohla slabosť tela. Prajem Boží pokoj celej rodine.

Luba Englerová

Brat Smilek byl především skvělý kazatel evangelia. V BJB Blansko (tehdy stanici brněnského sboru) věrně sloužil po mnoho let především zvěstováním evangelia a vyučováním nás všech, kdo jsme tehdy (brzy po „něžné revoluci“) uvěřili. Vzal Bibli a učil nás z ní od začátku do konce neopakovatelným způsobem. Podepíral nás věrně na cestě víry i v mnoha našich nepochopených a třeba i sklouznutích. Vždy ukazoval, jak se konkrétně postavit na správnou Boží cestu. Ukazoval na moc Pána Ježíše Krista, který nás pevně drží ve svých rukou, ví o nás všechno, vidí nás, má nás rád a jemuž můžeme vždy důvěrovat a spolehnout se na Něj v každé životní situaci. Za toto vedení sboru a za ukázkou pev-

né jistoty v Kristu jsme a budeme bratru Smilekovi vždy nesmírně vděční. V Blansku zanechal kus sama sebe, pomáhal po povodních v roce 1997, kdy byla část našeho domu (prostor pro shromáždění) zaplavena, víme, že se za nás – jednotlivce stále věrně modlí. Ukazoval na velikou Boží lásku, zůstal v našich srdcích narozený. Marie Horáčková

Vzpomínám na bratru modlitbu na konferenci v Litoměřicích: „Pan Bože, děkuji za děšť, protože mladí jsou na konferenci a neprochází se v parku.“ Bratr byl úžasný a každém pozmohl – nám při cestě na Slovensko, když jsme bourali za Brnem. Přijel pro nás, postaral se o nás. Děkujeme za jeho život a Marušku, jeho manželku objímám.

Julie Hejlová

Ke vzpomínkám na bratra se připojují i členové redakční rady časopisu Rozsévač.

Naše přání k narozeninám Bratr kazatel Pavel Vychopeň se dožívá 70 let

Narodil se dne 8. 4. 1951 ve Zlíně. V letech 1971 – 1975 studoval na gymnáziu v Otrokovicích. Oženil se v roce 1975 s Dagmar Rapošovou z Ružomberka a mají spolu dvě děti: Tomáše a Radima. V roce 1976 se zapsal na Komenského evangelickou bohosloveckou fakultu v Praze, kterou absolvoval v r. 1981. V letech 1981 – 1986 pracoval mimo jiné jako referent pro práci s mládeží v Eumenické radě církví a v rámci tohoto zaměstnání mu bylo umožněno roční studium na McCormick Theological Seminary v Chicagu. V letech 1987 – 89 působil v pražském vinohradském sboru BJB jako druhý kazatel vedle br. Vlastimila Pospišila. V roce 1989 byl zvolen do funkce vedoucího tajemníka Eumenické rady církví v Československu. V roce 1990 byl zvolen generálním tajemníkem BJB v Československu a v letech 1993 – 95 zastával funkci tajemníka BJB v České republice, zde však dále ze zdravotních důvodů nekandidoval. V letech 1995 – 98 pracoval ve vedení Českého červeného kříže. V roce 1998 se stal ředitelem Diakonie Českobratrské církve evangelické v České republice.

Vážený bratře kazateli, gratulujeme Vám k narozeninám a do dalších let Vám přejeme bohaté Boží požehnání, silu, radost a pokoj v srdeci.

Redakční rada Rozsévače

Marie Černíková devadesátipětiletá

Naše maminka se narodila 20. 10. 1925 v rodině Jiřího Hrůzy a Kateřiny Hrůzové, rozené Švejdové, v české vesnici Svatá Helena, v Rumunsku, jako páté dítě z devíti sourozenců. Ráda vzpomíná na svůj domov, na své sourozence, o které se starala, když rodiče odešli pracovat na pole.

Od malé navštěvovala s rodiči český baptistický sbor. Uvěřila v Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele 31. 12. 1945. Bylo to při setkání, které se konalo po krásném silvestrovském shromáždění, ale ukončeném bez výzvy k obrácení, na kterou některé čekali.

Toto setkání se uskutečnilo v rodině kazatele místního sboru Václava Černíka (1893–1975), za přítomnosti asi tříctí osob starších i mladých. Hovořilo se, zpívalo, svědectví vydával i br. Antonín Sauer a na jeho výzvu uvěřilo před mladých (mezi nimi také Olga Boháčková, dosud žijící a Petr Černík).

Druhý den při novoročním shromáždění 1. 1. 1946 na výzvu sloužícího br. Aloise Boháčka (1906–1974), dirigenta zpěváků a později kazatele sboru baptistů na Svaté Heleně, uvěřilo asi 20 přítomných. Pokřtěna byla křtem ponorením ještě s dalšími patnácti křtěnými ze Svaté Heleny a dalšími asi patnácti z rumunské Nové Moldavy dne 11. 8. 1946 v sousedním rumunském baptistickém sboru Nová Moldava, v těni na potoku, v místě zvaném Bording.

Po dopoledním shromáždění v modlitebni v Nové Moldavě byl společný oběd a celé shromáždění a návštěvníci se vydali dlouhým průvodem k místu křtu.

Křest vykonal bratr kazatel Sokač, ředitel teologického semináře rumunských baptistů v Bucurešti, který několikrát navštívil sbor na Sv. Heleně i při celotýdenním evangelizačním shromáždění.

Josef Dvořák, sloužící při evangelizaci v roce 1950, kazatel Cyril Burget, kazatel Kondač, Kešjar, Čáni, Průša, kazatel sboru v Chebu Vilém Jersák, kazatelé br. Tomeš a bratr Švec. Byla otevřená pro všechny potřebné, pro soušedy, půjčovala jim i peníze, které často nebyly vráceny. S manželem, kterého Pán Bůh odvolal v nedožitých 76 letech 10. 4. 1998, vychovala dvě

dceru a syna. Přicházely i nemoci, nesnáze, péče o velkou rodinu, ale Pán Bůh vše obrátil v dobré. Dlouhá léta po manželově smrti žila sama a poslední tři roky v naší rodině. Dosud navštěvovala všechna pravidelná shromáždění sboru.

Ráda vitala každou návštěvu, velice ráda vzpomínala na to, co bylo doma na Svaté Heleně, ve sboru tam i zde v Chebu, na ty, kteří už nejsou mezi námi. Snažíme se něco z toho zachytit pro budoucnost.

Je plnou čtenářkou časopisu Rozsévač, je první v rodině, která ho přečte.

Velice ráda vzpomíná na setkání v Litoměřicích ke 100 letům práce baptistů v Československu, kterého se zúčastnila a kde se mohla setkat s mnohými bratry a sestrami a přibuznými z její velké rodiny.

Naše přání do dalších let je mnoho Boží milosti, zdraví a stále svěží mysl...

Václav Černík

PS: Na úplný závěr...
Pán Bůh měl do budoucnosti jiný plán a dne 10. ledna 2021, ráno v 5 hodin a 10 min. nahminku po krátké nemoci odvolal k sobě do těch lepších míst, kde Bůh setře každou slzu – i tu její...

Primeraný záujem je lepší ako zvedavosť na pikošky

Vo svojom zamestnaní sa stretávam so zvláštnym javom. Veľká časť kolegov-vodičov sú ľudia, ktorí prišli z rôznych iných zamestnaní, zo skutočne pestrých oblastí života. Stačí sa len trocha poobzerať, popýtať... A tak, keď sa mi v živote objaví nejaký problém, po troche záujmu stojím zoči-voči od-borníkovi na danú problematiku.

Problém s počítacom? Žiadom problém!

Jožko so záujmom poradí, opraví.

Na synovej farme so sliepkami sa vyskytli pre začinajúceho farmára zdanivo neprekonateľné problémy. Avšak stačí na konečnej trolejbusov kolegov položiť jednu jasnú otázku – a práve objavený výstudovalý hydinár sype jednu radu za druhou.

Inokedy sa vynoril istý právny oriešok a ajhla, kolegová manželka, šikovná právnička, už si tuáciu s prehľadom lúskala.

„Liná huba – hotové neštěstí!“ módno hľasa český slogan. A skutočne, mat záujem o ľudí, o ich starosti a radosti, a potom sa viedieť jasne pýtať prináša obojstranne chutné ovocie. Lenže medzi touto pestrofarebnou cháskou

kolegov sú aj nie až také chutné kúsky – otravní konšpirátori. Otravujú život nielen sebe, ale aj svoju okoliu. So strhanou tvárou sa vrhajú na svoje obeť so zaručenými faktmi. Aj keď im konkrétny konšpiračný žuvanc vyráti skutočnými faktmi, tak len mávnu rukou a už človeka zasypávajú iným, ešte bombastičejším zamotancom. Tedy mi na myseľ prichádza starodávny text:

„Nenazývajte spríšahaním všetko, čo tento ľud nazýva spríšahaním a čoho sa boji, vy sa nebojte ani sa nestrachujte! Hospodina zástupov pokladajte za sväteho, jeho sa bojte a pred ním sa strachujte! (Iz 8, 12 – 13)

Coho sa bojím a prečo?

Nože si pomenujme svojich bubákov. Bát sa Boha ako po zuby vyzbrojenej NAKA je blhost. Pridú? Nepridú? Zavŕu? Nezavŕu? Nie.

Bát sa Boha znamená s úctou a bážňou žiť svoj dnešok, ako keď horolezec zdoláva svoj dnešný úsek výstupu na strechu sveta. Do skaly zabija skoby, chytá sa výstupkov, vyhýba sa roklíniam a je v strehu. Horolezec nenadá-

va na tvar horského masívu. Snaží sa ho porozumieť, čítať, aby mohol stúpať. A na konšpiračnej teórii, tvorené v hlavách blbcov kdesi v žumpe nemá jednoducho čas.

Mat záujem o ľudí – mat ľudí rád, to je koreň života.

Človek je rád, keď ho má človek rád.

A primeraný záujem o človeka oBOHacuje človeka podobne ako užasnutá bázeň pred BOHom.

Denne si to skúšam a funguje to. Nechcete to skúsiť tiež? Nič to nestojí, a stojí to zato. Si myslím.

Tk

**Ďalšie príbehy nájdete aj v pokračovaní kníhy
Zápisky z trolejbusu 2
(Porta libri, 2020), www.porta.sk**

Ty jsi môj milovaný syn/ dcera

Existenci Boží lásky jsem zakusil, když jsem jednou při modlitbě vědomě nahlásил: „Ty jsi môj milovaný syn.“ Tuto větu jsem vykří do svého strachu, do své temnoty, do svého selhání, do své průměrnosti, do své životní lži. Ježíšův křest je pro mne krásný obraz - nebe se otevřelo právě tehdy, když sestoupil do hlubin (Jordánu). Nebe se chce otevřít i nad hlubinami a propastmi mé duše. Já však musím sebrat odvahu a do této vnitřních propastí sestoupit, abych tam v hloubce zaslechl nový zvuk slov: „Ty jsi môj milovaný syn!“ - „Ty jsi má milovaná dcera!“ Tepře když jsem větu o milovaném synu vyslovil do svého konkrétního života, dotkla se nejintimnější hloubi mé duše a přinesla mi vnitřní mír. Všechny řeči o Boží lásce kolem nás jen klouzou, nedosahují-li do zkušenosť našeho běžného života.

M. A.

Moje máma za mnou jezdí sedmi autobusy každou nedeli

Když se trochu sebere, zeptám se: „A tvoje mamka?“ Ukáže na drobnou ženu stojící kousek od nás u vchodu do tělocvičny.

„To je ona, támhle.“ Odmlíčí se a dodá: „Tý se nikdo nevyrovňá.“ A znova mu v mysli něco sepne a zformuluje se myšlenka.

„Jsem zavřený už vic než rok a půl a ona mě navštěvuje každou neděli. Víš, v kolika autobusech se trmací každou neděli, aby viděla takovýho ubožáka, jako jsem já?“

A pak se dost nečekaně rozbrečí, stejně bez útěšné, jako chvíli před tím. Zase to chvíli jiná, než popadne dech a je schopen mluvit.

M. A.

Povzbudzovanie k láske a dobrým skutkom

V týchto časoch pandémie, keď mnoho ľudí sedí zavretých doma kvôli lockdownu a musíme znášať mnohé obmedzenia, rastie v mnohých ľuďoch frustrácia a hnev, čo sa prejavuje aj na sociálnych sieťach, ktoré prekypujú nenávistnými výrokmi, vzájomným slovným napádaním, urážkami a osočovaním. My kresťania máme prinášať aj na tieto miesta svoju komunikáciu počkoj, zmierenie, nádej a povzbudenie. Sme k tomu povolení a je to naša nezastupiteľná úloha v tomto čase. O tom, ako sa máme povzbudzovať, hovorí tento verš Božieho slova. „**A pozorujme sa vospolok, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom**“ (Hb 10, 24).

Máme sa predovšetkým najprv vzájomne pozorovať, aby sme zistili, čím môj priateľ, alebo v bibličtine môj blízky, môj brat či sestra v z bore žije, čo prežíva, čo ich trápi, alebo čo ich teší a čo potrebujú. Potom ich vieme správnym spôsobom povzbudit a pomôcť im.

Povzbudenie a napomenutie je v Biblia (NZ) spojené. Je to jedno grécke slovo parakalein. V konkordancii podľa Roháčkovo prekladu slovo povzbudenie ani nie je. Možno z toho pramenil náš prístup, že sme skôr napomínali než povzbudzovali, zabudli sme na druhý význam toho slova. Nie je to len jedno slovo, ale povzbudenie a napomenutie patria spolu. Máme sa vzájomne napomínať tak, aby to bolo povzbudením, a povzbudzovať tak, aby to obsahovalo aj napomenutie. Príkladom, ako to robiť, je Pán Ježiš. Keď k nemu priviedli ženu hriešnicu a chceli, aby ju odsúdil na ukameňovanie, On ju neodsúdil. Povzbudil ju a zároveň napomenul, aby už nehrešila viac.

Rovnako ide spolu aj to, k čomu sa máme povzbudzovať – láska a dobré skutky. Naša láska k iným ľuďom, k blízemu má byť prejavovaná nielen slovami, ale aj dobrými skutkami.

Pán Ježiš je nám aj v tomto príkladom. K tomu sa máme vzájomne povzbudzovať a napomínať.

-js-

Ve všech situacích života

Výrok, že jsme synové a dcery Boží, prokáže svou proměňující moc jen tehdy, působí-li ve všech situacích našeho života, predevším pak v našem utrpení. Slova o Boží lásce nejsou něčím, co by nás mělo ve zbožných modlitbách vzdělávat, ale chtejí proměnit náš život, otevřít nad námi nebesa právě tam, kde jsme ohroženi, zkoušeni, slabí a neschopní.

A. G.

Zdanlivý pokoj...

Cesta do Izraela, príbeh 4.

Počas našej cesty v Izraeli som sa jeden deň pozerala z Básanských výšin na Sýriu. Dokonca som si ju aj od fotila, vyzerá ako pekná krajinu. Vlastne som sa prechádzala po území, ktoré do roku 1973 patrilo Sýrii. Hovoríme o tej Sýrii, ktorá je vo vojnovom konflikte, ktorého niekoľko miliónov obyvateľov ušlo do Turecka, Jordánska a mnohých štátov Európy.

Keď som tak pozerala na tú krajinu z diaľky, chvíľu mi trvalo, kým som si ju spojila s obrazmi, ktoré som videla v správach. S tými o vojne. S tými hrôzostrašnými. Takto z diaľky bolo jedno, či sa pozeraím na Hermon, libanonské Golanské výšiny či sýrske územie.

Bola to jednoducho krásna krajina.

Až keď sa človek prizie „zbliža“, zistí, čo sa v nej odohráva. Väčšina ľudí, ktorých stretávam, mi príde krásna ako sýrska krajina. Dokonca mnogým závidím, ako dobre vyzierajú, akú skvelú postavu majú, ako

ich deti prospevajú, či aké výsledky dosahujú v karieri či záľubách. Sú ako tá sýrska krajina, z diaľky závidenia hodná. No v Sýrii je vojna. A som presvedčená, že aj v každom z nás sa veľmi pravidelne odohrávajú konflikty. Možno ich zakrývame zámerne,

Úrodné údolia...

a niekedy aj nezámerne. Ale určite ich zažívame. Snáď nie v takom rozsahu ako Sýria. Všetci však potrebujeme modlitby toho druhého. Nie závisť, nie škodoradost, ale prianie dobrého. Aj Sýria potrebuje naše modlitby. V konflikte vždy najviac trpia nevinní. Nemôžu za to, kde sa narodili. Nemôžu za to, v ktorej krajine vyrástli. Modlime sa za krajiny v konflikte. Modlime sa jedni za druhých, aby sme víťazne zvládali konflikty, ktoré možno nikto naoko nevidí.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Se mnou nepočítejte

Je tu někdo, kdo má všechny důvody říci „Ale beze mne!“ – a neříká to. Ten někdo je sám Pán Ježíš. Měl by opravdu všechny důvody říci „Se mnou nepočítejte!“ a neříká to. Díky Bohu, že to neříká! Dovolte mi, abych k tomu vypravoval příběh. Jeden dánský básník – jmenuje se Jakobsen – napsal otřenou novelu: „Mor v Bergamu“. Bergamo je italské městečko poblíž Ravenny. Leží na hoře. Vede tam jen cesta mezi skalami. V tomto městečku, jak piše Jakobsen, vypukl ve středověku mor. Bylo to něco příšerného. Ve dne v noci zvonil umíráček. Lidé se modlily k Bohu. Kříž o pomoc. Ale nemá to žádnou cenu.

Mor zuří ještě víc. Tak je jim už všecko jedno. Říkají: „Bůh je mrtvý!“ Vyvalí z hospod sudy a začíná velké pití. Zpíti do němoto se objímají a souloží spolu bez ohledu na to, kdo ke komu patří. Začínají bakchanálie, orgie zouflaství. Trvá to celé dny. Lidem je všecko jedno. Rozputovávají se všechny vásně. Uprostřed tance se každou chvíli někdo zhroutí, černý v obličeji. Nechávají ho ležet. Orgie pokračují. „Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme!“

Jednoho dne se zarazí. Slyší nějaký zpěv, chorál. Spěchají k městské bráně a vidí: Po skalní cestě nahoru jde zástup kajícníků a zpívá litanie: „Kyrie eleison, Pane, smiluj se!“

V čele jde mladý mnich a nese težký kříž. Průvod přichází k městské bráně. Tam stojí lidé z Bergama a smějí se: „Vy blbci! Tady je Bůh mrtvý! Přestaňte s těmi hloupými litaniemi!“

Bůh je mrtvý! Pojďte, jezme a pijme, protože zítra zemřeme!“ A vpředu jede mnich s velkým křížem. Dveře kostela jsou otevřené. Stejně tam už nikdo nechodzi. A tak tam průvod může vejet.

Mnich opřel svůj kříž o pilíř. A potom vnikne do kostela se smíchem a řevem divoká, bezuzdá smečka lidí zasvěcených smrti. Na olátky vylézá divoký řeznický tovaryš se zakrvácenou zástěrou. Mává zlatým mešním kalichem a ře: „Pijte! U nás je Bůh mrtvý!“

Na kazatelné náhlé stojí bledý mnich a mává rukama. Všechno ztichlo. A do tohoto ticha říká: „Chci vám něco povědět: Když byl Syn Boží na kříži a lidé mu vibil do rukou hřebý, začali se také vymívat, tupit ho a smát se mu. Vysmívali se mu dokonce i oba lotři po jeho pravé a levé straně. Syn Boží si pomyslel: „To mám zemřít za tyto lidí, ktorých se ani moje smrt nedotýká? Za to hnusné lidstvo, které se už ničím nedá získat, mám dát život?“

A Syn Boží si řekl: „Ne, se mnou nepočítejte, jedině beze mne! Dělejte si, co chcete!“ Když byl na jeho místě, nechal bych svět zahnout. A Ježíš, Syn Boží, náš Spasitel, neříká „Se mnou nepočítejte!“, ale jde za námi! Jak dlouho to má ještě dělat? Kdy konečně uvidíte, že vás chce mít? Kdy se vám otevřou oči a řeknete: „Můj výkupiteli, můj smířec!“

Mirek Jersák

(Z knihy Wilhelma Busche,
Co máme vlastne ze života s Bohem)

žádné spasení, žádná záchrana...“ Divoký tovaryš udělal tři kroky dopředu, napříahl ruce k mnichovi a vykřikl pronikavým hlasem: „Ty, pově Spasiteli zpátky na kříž! Pově ho zpátky na kříž!“ Přátelé, ten mnich to nevyprávěl správně. To nejpoohnutější a nejotřesnější na tomto je, že Syn Boží neřekl, – mohu-li to tak říct – „Nepočítejte se mnou!“, ale trpěl na kříži do konce a trpí na něm až do tohoto okamžiku, přestože lidé říkají: „Práce, požitky a všecky možné světské věci jsou pro nás mnohem důležitější než spasení.“

Ano, Spasitel, který jde za každým z nás do této chvíle, má všechny důvody říci: „Jedině beze mne! Dělejte si, co chcete!“ Když byl na jeho místě, nechal bych svět zahnout. A Ježíš, Syn Boží, náš Spasitel, neříká „Se mnou nepočítejte!“, ale jde za námi! Jak dlouho to má ještě dělat? Kdy konečně uvidíte, že vás chce mít? Kdy se vám otevřou oči a řeknete: „Můj výkupiteli, můj smířec!“

Malé svietielko

Často mám pocit, že som iba také malé svietielko. Viete, ako tá štyriapolvoltová batéria.

Taká, ktorú sme ako deti nosili vo vrecku. Keď tak späť nad tým rozmyšľam, až tak veľmi mi nepomáhalo. Vlastne to nie je celkom pravda. Pomohla, ak bola okolo mňa úplná tma.

To ma privádza ku krásnemu citátu: „Aj malé svietielko môže žiať vekým svetlom, ak žiaří v úplnej tme.“

Niekedy si o sebe myslíme, že sme príliš nepatrni, príliš zanedbatelní. Ale ak sa zrazu dostaneme k ľudom, ktorí tápanú v úplnej tme, môžeme im byť nesmierou pomocou.

Tým svetlom však nemusia byť len ľudia.

Môžu to byť aj okolnosti v našich životoch. Pripomína mi to môj vlastný život.

Zíjem v príliš veľkom svetle, v príliš veľkom prepychu a potom si malinké svietielka vôbec nevážim. Jedlo na stole je pre mňa malinké svietielko, no pre niekoho môže byť obrovská nedosiahnuteľná hviezda. A tých svietiel v mojom živote je oveľa viac: zdravé deti, verný manžel, stabilná práca, teplo domova, priateľstvá, Božie slovo v mojej vlastnej reči...

Neuveriteľné množstvo malých svietielok, no zároveň obrovských hviezd. Vôbec si ich

veľkosť neuvedomujem. Až vtedy precítám, keď niečo z toho stratím.

Teraz sme na chvíľu stratili možnosť voľného pohybu. Nemôžeme ísť von a navštíviť priateľov. Pozrime sa na to však z inej strany. Na chvíľu môžeme sedieť v našich prepychových domovoch. Môžeme tráviť čas s našimi najbližšími. Môžeme si oddychnuť od zhonu tohto sveta. Mnohí túto výsadu nemajú – nemajú domovy, nemajú zdravie, musia chodiť do nemocnice či už za pracou alebo za najbližšími. Áno, sú aj takí, ktorí ostali doma sami. Za tých môžem vyslať modlitbu, zavolať im, povzbudit ich. Tým môžem roziať a ich deň. Jedno svietielko nám naozaj na chvíľu zhlasilo. Ale máme stále množstvo iných žiařivých svietiel! Chcem si ich pripomínať a byť za ne vděčná.

Lýdia Podobná

Je načase dozrát

Jedna moudrá žena napsala následujúcich slov o ZRALOSTI. Kéž nejsme jen dospeli, ale jsme zralými dospělymi. „Zralost je schopnosť ovládat svůj vztek a nenásilné bez zášti urovnávat spory. Zralost je trpělivost. Je to ochota zříct se chvílkového potěšení kvůli dosažení dlouhodobého zisku. Je to schopnost vytrpět si svoje navzdory těžké opozici nebo odražující překážkám. Je to schopnost čelit nepříjemnostem a frustraci, aniž by sis stěžoval nebo se zhroutil. Zralost je pokora. Ukazuje, že jsi dostatečně velký, abys dokázal říct: „Mylíl jsem se,“ a když máš pravdu, abys nikdy nemusel tvrdit: „Vždyť jsem to říkal.“ Zralost je schopnost učinit rozhodnutí a dovést ho do konce, místo abys donekonečna zkoumal možnosti a žádnou z nich nevyužil. Zralost znamená spolehlivost, dodržování slova a schopnost překonat krizi. Nezral lidé jsou mistři v nacházení alibi, jsou zmatení a dezorientovaní. Jejich život je bludištěm nesplněných slibů, zhroucených přátelských vztahů, nedokončených věcí a dobrých úmyslů. Zralost je umění smířit se s tím, co nemůže změnit, mít odvahu měnit to, co mění může, a mít moudrost poznat ten rozdíl. Bible říká: „Musíme usilovat o zralost a začít myset ve větším rozsahu a do větší hloubky než jen o základech, kterým nás naučili“ (Žd 6, 1, přel. z anglického).

Je načase dozrát.

Liba Procházková

Snažíme se Boha zaškatulkovat

Zdá se, že Bůh nám moc nefandí, když se snažíme někam si Ho zaškatulkovat. Ve chvíli, kdy si myslíme, že jsme obsáhli celou Boží velikost, se tento Velký Bůh prolomí skrz zdi našeho vlastního výkladu Boha a všechno se změní.

Boží lásku nelze obsáhnout

Boží neuchopitelná láska, kterou nelze obsáhnout slovy, nás chce přijmout celé, takové, jaký jsme. Vídí naši „člověčinu“ a právě tam máme tu velkodusnou lásku zakoušet. Tam, kde stojíme se všemi svými chybami a nedokonalostmi, je půda svatá. On nám to dovolil. Tam se Bůh rozhodl, že s námi bude v důvěrném spojení.

Bůh nás touží obdařit pokojem a jistotou Jeho přijetí

Když se Boží nezměrnost setká s omezeností našeho lidství, nelze to vyjádřit slovy. Můžeme si však aspoň všímat chvíli, které zrcadlí toto nezměrné Boží srdce. Touha Božího srdce je totiž neskonale větší, než si dovedeme představit. Bůh nás touží obdařit pokojem a jistotou Jeho přijetí, chce, abychom žili dobrý a spokojený život.

Cíká jen na naši ochotu spolupracovat s Je- ho nesmírnou velkodusností.

R. S.

S Ježíšem v kuchyni...

(Recept čtvrtý)

Dnes je zase nový den. Když jsem se nad touto myšlenkou v rychlosti zamyslela, hned jsem ho měla hezčí. Vím, že je to – Boží dar.

Samozřejmě je před námi znova spousta úkolů a nové cíle. Na zahrádce mi vyrostlo mnoho okurek nakladaček a bylo potřeba je zavařit na zimu. Postupně jsem si je sbrásla a střádala v ledničci do igelitového sáčku. Za krátký čas jsem jich měla opravdu hodně, protože velmi rychle rostou. Všechny jsem je umyla a rozložila na stůl, aby oschlly. V tu chvíli se začaly líbit i našim dětem, některá okurka měla tak zvláštní tvar. Něco nám to připomínalo, například šnečka nebo ptáčka. Donesly jsme sklenice a já jim řekla, že si s těmito okurkami budeme hrát jako se stavebnici. Budeme je hezky skládat jednu vedle druhé do sklenic. Každý dostal sklenici a položili si ji na měkkou válendu. Určitě asi víte proč. Nechtěla jsem mít v kuchyni střepy a na stole by jim sklenice klouzaly. Zatímco na válendě se hezky zabořily a nemohlo se nic stát. Děti to dělaly, jak jsem jim ukázala. Někde daly větší a jinde menší okurku. Byla to zábava. Měla jsem už také nachystané další ingredience, které jsme tam přidávali. K tomu mi sloužil spolehlivý recept od maminky. Je to jeden z prvních receptů v mé záznamové knize.

Nejdříve si uvaříme lák na zalití už narovenaných okurek. 3 l vody, 14 dkg soli, 28 dkg cukru a tři čtvrtě litru octa. Vše povářime. Do narovenaných sklenic se přidá větvička kopru, díly cibule a několik koleček předem povárené mrkve. Dále vkládáme: 3 kuličky nového koření, 8 kuliček pepře, 1 hřebíček, kousek celé skorice, 1 bobkový list a tím posledním je kávová lžíčka semen hořčice. Vše se zalije uvařeným lákem. Zavíkujeme a sterilujeme 20 minut na teplotu 80°C. Samozřejmě, že jsem s dětmi dělala jenom to vkládání, ale i tak to byla pomoc.

Nejvíc se jim líbilo tam sypat semena hořčice. Taková malá semínka, krásně kulatá. V tu chvíli mne napadlo, že bychom si mohli s dětmi u práce něčo povídат. „Jestlipak víte, děti, že se o tomtoto malém semínku píše také v Bibli?“ Matouš 13, 31–32: „Království nebeské je jako hořčičné zrno, které člověk zasel na svém poli, je sice menší než všecka semena, ale když vyrostete, je větší než ostatní bylinky a je z něho strom, takže přiléhají ptáci a hnizdí v jeho větvích.“ Když jsme si to přečetli, vedlo nás to k překvapení. To si neumíme ani představit, jak velký strom může z tak malého semínka vyrůst? Tady u nás v naší zemi známe jiné vysoké stromy a také mají malá semínka, jako je například smrk, dub nebo javor, ten má dokonce se semínkem i dlouhý nos. Usmíváme se. A jak velké asi bude Boží království? Království? To známe z pohádek! Kdo bude králem? Sám Bůh a to království bude určitě tak velké, aby se tam všichni vešli.

Dana Jersáková

List mamičkám

Milé mamičky!

S veľkou radosťou a láskou sa prihováram práve Vám. Každého jedného z nás sa toto náročné obdobie boja s koronavírusom dotýka. Niekoľko už v tých našich rodinných bublinách dýchame s najväčším vypätím sile. Celkom inak to bolo, keď sme sa mohli každý týždeň stretnať na Klubiku (*stretnutie mamičiek s deťmi v bratislavskom zbere*). Tam sme mohli zažívať povzbudenie do ďalších dní a práve po tom túžim aj teraz – povzbudiť Vás.

Vy mamičky musíte byť silné dvojnásobne, pretože dodávate silu a odvahu aj svojim deťom. Byť mamou často znamená: Aj keď nevládzete – musíte vládať (vstať v noci aj desatkrát).

Aj keď sa Vám už nechce – musíte (navariť, upratať, opratiť, odpovedať na tisíc otázok). Aj keď neviete pomôcť – musíte sa vynájsť (s matematikou pri dištančnom vzdelení). Ako to všetko dokážete? Láska Vám dáva silu. Len vďaka láске ste ochotné obetovať svoje telo, spánok, sociálne kontakty, súkromie... Ale niekedy je toho už veľa.

Chcem dnes každú osobne nanovo uistiť,

že Pán Ježiš to všetko vidí a rozumie Ti. On je tu, neopustí Ťa. Čaká, kedy Ho pozveš do tej svojej situácie, problému, do svojej slabosti. Slová: „Pane Ježišu, ja už nevládzem, ja neviem ako dalej...“ nie sú slová slabosti, ale naopak, sú to slová sily. Čítame o tom v Druhom liste Korintanom 12, 9: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.*“ Tvoja slabosť môže byť priležitosťou na preukázanie Božej moci. Nemusíš byť sama ani v najväčšom trápení.

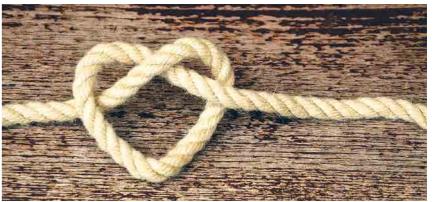
My ľudia by sme častokrát chceli byť ako Boh – poznáť svoju budúcnosť, budúcnosť svojich deťí, mať moc vyliečiť každú chorobu, mať moc nad počasím, nad každou životnou situáciou... to je pochopiteľné. Ale to, že Pán Ježiš – Boh zatúžil stať sa ľuďom, je tá najnepochopiteľnejšia vec na svete. Vstúpil do nášho sveta a dobrovolne obmedzi svoju božskú podstatu. Prjal pochádanie najbližších, zradu, biedu a nakoniec aj smrť. Ale slávne zvíťazil nad smrťou a tým urobil z tej bodky za koncom života každého z nás dvojbodku. Vtedy sa začala moja aj Tvoja nádej, že toto tu nie je všetko! Čaká nás nepredstaviteľne viac! Lebo to krásne, ktoré bude, je večné, je navždy. A tohto sa držím ako lana a tomuto verím: Kristova smrť a vzkriesenie je odpoveď na

všetky otázky, ktoré mi nedajú v noci spáť. K tejto istote pozývam každú jednu z Vás. Modlím sa za Vás: Drahý Pane Ježišu, prosím za všetky mamičky, aby Ťa mohli spoznať ako všemocného Stvoriteľa, ktorý má v rukách celý vesmír, aj ako Spasiteľa, ktorý má moc odpúšťať hriechy, ale aj ako pokorného a milujúceho, ktorý spoznal ľudský život a vie, že je tažký.

Prosím, aby mohli všetky mamy uveriť slibu, že túto tažobu odstráni, lebo Ty sám si po- vedal: „*Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste pretažení a ja vám dám odpočinutie*“ (Matúš 11, 28). Pane Ježišu, chceme veriť Tvojim slovám a vyjst v väzenia svojich trápe- nií, strachu, bolesti, neistoty a hriechu, lebo dvere sú už dávno otvorené. Tak nám v tom, prosím, pomôž. Amen.

Miroslava Hovorková

Tři kroky, které ti zjeví tvá bolavá místa

„Poučuj mě o tom, na co nestačí můj po- hled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neu- čním“ (Jób 34, 32).

Máš přirozený sklon sám sobě lhát. Věříš svým pocitům, i když ty nebývají vždy přesné, i svým myšlenkám, třebaže nejsou vždy pravdivé.

To je důvod, proč máme všichni svá bolavá místa – postoje a slabiny, které nevidíme nebo nechceme vidět, i když vyloučí nás střet s jinými lidmi.

Jak tedy nahlédnout za svůj sebeklam a spařit pravdu? Tyto tři jednoduché způsoby ti pomohou začít na svých bolavých místech pracovat.

Za prvé, popros Boha, ať ti zjedná jasno. Modli se s Jóbem: „Poučuj mě o tom, na co nestačí můj pohled. Spáchal-li jsem podlost, už tak neučním“ (Jób 34, 32).

Když už víš, že tě srdce klame, popros Boha, ať ti připomene, co je pravdivé, pokud jde o Nej a o tebe.

Po prosbě k Bohu požádej o pomoc některé důvěrné křesťanské přátele nebo rodinu. Bůh ti posílá do cesty lidi, aby ti pomáhali, protože oni v tobě vidí to, co ty ne. Mohou vidět tvá bolestná místa, stejně jako zas ty ta jejich. Kniha Přísloví 12, 15 říká: „Pošetilci se na to, co minulo, a stejně to bude s budoucností. Nezůstane na ni vzpomínka u těch, kteří budou následovat (Kaz 1, 2–11).“

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znejšíci kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozměl všem tajemství, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší mře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejem něčem. A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro

druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospeje (1 K 12, 31nn).

J. T.

Modlime sa za chorých

Dávidov poučný žalm 32:

Blahoslavený, komu je priestupok odpustený a hriech prikrytý.

Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta vinu a v ktorého duchu nict podvod.

Kým som mlčal, chradli moje kosti a celý deň som nariekal. Ved dňom i nocou doliehal na mňa tvoja ruka.

Moja životná sila vysychala ako v letnej pálave. Vyznal som ti svoj hriech a rezatájil svoju vinu.

Povedal som: „Vyznám Hospodinovi svoje priestupky.“ Ty si potom odpustil vinu môjho hriechu.

Nech sa preto ke tebe modlí každý zbožný, kým ta možno nájst, aby ho veľké záplavy nedosiahli. Ty si moja skrýša. Ochrániš ma pred súžením, zahrnieš ma radostou zo spásy.

Poučím ťa a ukážem ti cestu, ktorou máš kráčať. Poradím ťa a budem ťa mať na očiach.

Nebudete bez rozumu ako kôň a mulica, ktorých silu treba krotiť uzdom a zubadlom, inak ich neovládneš.

Bezbožník má mnoho bolestí, ale ten, kto dúfa v Hospodina, bude zahrnutý milosťou.

Radujte sa a jasajte v Hospodinovi, spravodliví!

Plesajte všetci, čo máte úprimné srdce!

Z proroka Jóela 2, 12

Teraz však, „znie výrok Hospodina, „vrátte sa ku mne celým srdcom, v pôste, pláči a náreku!“

A text pokračuje: „Roztrhnite si srdcia, a nie rúcha, vrátte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu! Ved je milostivý a milosrdný, trpežlivý a veľmi lútoštvivý, lebo mu je ľuto spôsobiť pohromu“ (Jóel 2, 12).

Oblúbenou disciplínou v našej spoločnosti je nájsť vinníka a nielen prstom na neho ukažovať, ale mu aj popriat to najhoršie. Ale po-máha to? Respektívne, aké sú dôsledky takého počinania? Desí ma, že aj v úplne jasnej situácii previnilec kričí na nevinného ako na

vinníka – prečo? Prečo je pre nás, pre mňa problém pomenovať a užať svoju vinu, keď to je aktuálne? A naopak si sypať popol na hlavu za stavy, veci, situácie, ktoré sa ma pria-mo netýkajú, alebo sú neosobným všeobec-ným lacným zvolaním? Užať si osobný pre-šlap je hanba? Ak áno, pred kým?

Boh si vysoko cení, keď si uznáme, že sme minuli cieľ. Dokonca jeden takýto úprimný kajúčnik má v istom momente väčšiu cenu pred Bohom ako deväťdesaťdeväť spravodlivých:

Hovorí vám: *Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriesciom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesaťimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebuju*“ (Luk 15, 7) – tak aká hanba? Ak sa stretnem s ľudom, ktorý sa vie úprimne priznať k previneniu – ako takého človeka vnímam? Ako slabocha?

Joelova výzva je všeobecná: „*Vráťte sa ku mne roztrhnite si srdcia...*“ Ale Žalm 32 je osobný: „*Vyznám Hospodinovi svoje priestupky.*“

V cene je aj turistický sprievodca: „*Poučím ťa a ukážem ti cestu, ktorou máš kráčať.*“

Dnes, uprostred pandémie túžime po kolektívnej imunitu. Túžime, aby sme sa ako ľu-dstvo korony zbabili. Lenže predpokladom pre spoločenskú imunitu je imunita jednotlivcov, a to v čo najväčšom počte. Pretože vtedy sa zmenzuje počet vhodných hostiteľov pre aktuálny vírus a ten postupne zomrie – jedinci s protílaktami sú pre vírus nepri-jateľným miestom na bývanie, rozmnožova-nie a cestovanie.

Ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhynila milosť (Rim 5, 20). A práve úprimným osobným očistovaním sa hriech čoraz menej môže v takejto spoločnosti uchytiť, pestovať a rozmnožovať. Ne-môžem neaktívne očakávať, že iní vyriešia

Daniel Pastirčák Pontyho hora

Bratislava: Artfórum, 2019

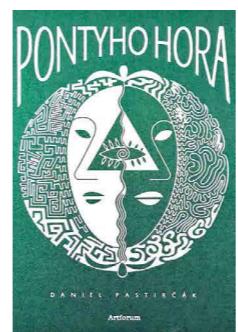
Každý z nás má svoju horu, na ktorú musí počas života vystúpiť.

Hora chlapca Pontyho je obrovská, dovyso-ka čnie uprostred dvoch protipôlov – sveta vydezinfikovanej efektívnosti a sveta plného prírodnnej emocionality.

Vo vnútri chlapcovho srdca sa tie vesmíry spájajú, v mieri preplejajú; vonku sú však na život a na smrť znepratielené.

Prekážok je čoraz viac, lásku a vzájomnosti kladie do cesty pasce zloba, strach a se-bectvo, ale Ponty sa krôčik po krôčiku snaží vysliapať až na vrchol.

D. P.

Ponuka knihy T. Hendersona: Výjazdy

„VÝJAZDY“ boli označením, ktoré sa používalo na tajné a často nebezpečné cesty, ktorých účelom bolo poskytnúť pomoc kresťanom za Železnou oponou.

Na vrchole studenej vojny malá skupina kresťanov, ktorá si hovorila Team, dokázala pomocou pôstu, modlitieb a Božej zvrchovanej ochrany neveritelné veci: Podarilo sa im preniknúť až do Železnú oponu, kam pomocou špeciálne upravených vozidiel prevážali Biblie, kresťanskú literatúru, tlačiarenské potreby a pomoc pre prenasledovaných veriacich. Ale posádky týchto výjazdov sa stretávali na cestách s odporm. Z najvyššej úrovne sovietskej KGB a východonemeckej Stasi prišli príkazy na infiltráciu, odhalenie pašovateľov Biblia a likvidáciu ich sieti kontaktov za Železnou oponou.

Táto kniha je pravdivým príbehom o kuriérovi, tajnom agentovi a príslušníkovi tajnej služby.

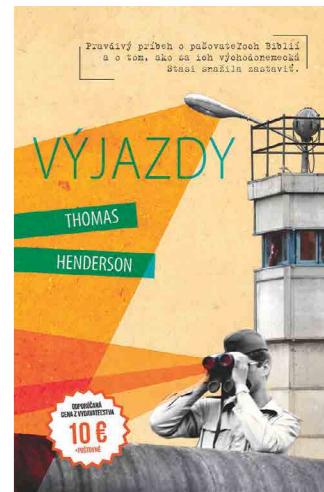
P. S.

V knihe spomínaný „koordinátor a distribútor“ – brat „George“ (vlastným menom Alexander K. Erdélyi zo zboru BJB v Bratislave), ktorý sa aktivitám pri zabezpečovaní „výjazdov“ a následnej distribúcii najmä v Československu venoval 25 rokov (v období 1965 – 1990) s pokračujúcim Božou pomocou sa práve v mesiaci vydania tohto čísla Rozsiveča dožíva veku 75 rokov.

Po 56 rokoch jeho vydavateľských a distribučných aktivít sa modlí, aby „Pán žatv“ povolal do tejto služby „nasledovníka“...

Kniha Výjazdy (250 strán a 16 strán obrazových príloh) je možné objednať na: www.knihyprezivot.sk

Predajná cena je 10,- € + poštovné. V prípade spoločnej objednávky za zbor je zľava 10 %.

Bůh miluje i mě

Byl jsem vychován a vyučen, abych jen vyjadrioval souhlas s určitými tvrzeními. Například „Bůh je láska“. Souhlasíte s tím, že Bůh nás miluje, přestože se vás občas zmocňuje obava, že možná nejste plně součástí onoho „my“. Boží paže se natahuji k objektu, ale vy se cítíte být těsně za hranicí toho, kam dosáhnou Boží prsty.

Co ted? Nezbývá, než přijmout myšlenku, že Bůh vás miluje, přestože že trávíte velkou část svého života s nepříjemným pocitem, že zrovna vás Bůh objímá spíš s nevolí, tak nějak zdráhavě. Ale nakonec si řeknete: „Trváte-li na tom, tak ano, předpokládám, že i mě Bůh miluje.“

A pak přijde chvíle, kterou si neumíte vysvetlit, když vás obklopí veškerá plnost Boží – a vy v plnosti poznáte Toho, v němž se „pohybujeme, žijeme a jsme“. V tu chvíli totiž zakusíte, že milovat vás bylo po celou tu dobu Boží radostí, že má ve vás zalíbení. A to je něco naprostě nového.

A. G.

Vypneme mysel?

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysele, a svojho blížného ako seba samého“ (L 10, 27).

Je pre mňa fascinujúce, že nás nežiada, aby sme vypli mysel. Naopak. Najväčšie prikázanie hovorí, že máme milovať Boha celou svoju myšľou. Boh sa teší, keď premýšľame, skúma-me a chápeme Jeho myšlienky.

Často sa však stretávame s otázkami, ktoré spôsobujú, že sa cítíme neistí: ako zvládnueme tázku pasáže z Biblie? Ako sa niektoré biblické výroky hodia k milujúcemu Bohu?

Prečo zažívam tak málo naplnených slubov, ktoré sú dané v Biblia? Boh nás vyzýva, aby

pandémiu za mňa. Ani v prípade hriechu nemôžem očakávať posun bez môjho osobného nevyhnutného aktívneho dielu. Lebo až vtedy môže pribúť odpustenie. Nedajme sa však zmiast teóriou celoživotného nezmyselného týrania sa pre svoju hrievnosť.

Žalmista vyzýva, aby sme konkrétny, aktuálny hriech pomenovali, vyznali – prijali odpustenie a viac sa ním nezaoberali.

Pretože po vyznání a prijatí odpustenia nasleduje zvýšená ochrana: „Ochrániš ma pred súžením“, a radosť z nezvyčajného ortieľu: „Zahrnieš ma radostou zo spásy.“

V cene je aj turistický sprievodca: „Poučím ťa a ukážem ti cestu, ktorou máš kráčať.“

A k tomu dobrá rada nad zlato, s dvadsaťtříri hodinovým Zoomom, bez hrozby padnutej siete: „Poradím ťa a budem ťa mať na očiach.“ No nestojí to zato? Alebo potrebujem pred Bohom niečo skrýať, aby to nevidel?

Nuž, tak potom nie je až tak od veci vrátiť sa na začiatok Žalmu 32, pretože iba to, čo Boh prikryje, je skutočne prikryté: „Blahoslavený, komu je priestupok odpustený a hriech prikrytý.“ ...som sa dočítať.

Korona nie je už len tam ďaleko, ale dotýka sa aj nás. Na našej blízkosti boli a sú ľudia, ktorí prechádzajú touto chorobou. Chceme na nich myslieť vo svojich modlitbách.

Modlime sa za chorých.

T. K.

sme neodkladali takéto otázky bokom, ale aby sme sa nimi zaoberali. Znamená to kopáť hlboko, skúmať a diskutovať o nich s Bohom a s ostatnými ľuďmi. Pochybnosti a skúšky patria k našej vieri. Biblia o nich hovorí.

Matky a otcovia vieriť ich poznali. Ako však ovplyvňujú naše modlitby? Keď sa v partnerstve alebo priateľstve prestaneme navzájom čestne rozprávať, odcudzíme sa. Nevypovedané veci blokujú prístup k druhej osobe.

Vzdelalenosť narastá. Opäťovné stretnutie sa stáva zložitým. To sa môže stať aj vtedy, keď nebudeš s Bohom hovoriť o naliehavých otázkach a pochybnostach, ktoré trápi na-sú mysel a naše srdce.

Žalmy nám ukazujú, ako môžeme zostať v rozvahore s Bohom. Žalmisti nariekajú a vylievajú svoje srdcia pred Bohom (napr. Žalmy 13 a 69) – otvorené a bez toho, aby čokolvek prikrášlovali. Aj keď sú ich mysel a srdcia plné otázok a pochybností, zažívajú, ako úprimný dialóg s Bohom vedie k rastu dôvery. Po stáročia si muži a ženy počas roz-hovoru s Bohom pri modlitbe požičiavali slo-vá zo žalmov.

Jarka Rečníková

Konferencia sestier 1. 5. 2021 v Košiciach

Konferencia sa uskutoční cez pripojenie sa online na webovú stránku...

sielať online, takže Vás všetky na ňu srdečne pozývam.

Bližšie informácie o programe a spôsobe pri-pojenia sa na webovú stránku budú uverej-nené na webových stránkach BJB v Čechách a na Slovensku.

Za výbor sestier Ludmila Sýkorová, predsedníčka OS na Slovensku

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsiveč 2021: Biblický šatník /oblečenie (kresťana)

Číslo 07-8 2021 – Vyzleč si nenávistné reči - obleč a dobrotivost (Pr 17, 27, Ef 4, 29 a 32a) Uzávierka 5. 4. 2021

Číslo 09 2021 – Vyzleč hodovanie a opilstvo - obleč si opasok pravdy a pancier spravodlivosti (Iz 5, 11 a 12, Ef 6, 14) Uzávierka 5. 5. 2021

Číslo 10 2021 – Vyzleč smilstvo a chlípnosť - obleč si pancier vieri a lásky, prilbu spasenia a meč Ducha (Oz 5, 4) Uzávierka 5. 6. 2021

GOLGATSKÝ KŘÍŽ

František Zelinka

*Do noci temné,
jak maják u moři širém,
Golgatský září Kříž
na cestu všem lidem.*

*Lásko Ty Boží,
v světlo Kříže ztajená,
Tys i mne v mladosti
v svou náruč objala.*

*Lásko Ty Boží,
kéž na Kříž tvůj vždycky zřím,
lodičkou malou svou
v Tvůj přístav veplout smím.*

*Uprostřed bouří
nezlomen stojí Kříž –
příteli, k Němu pojď,
u Něho slož svou tíž.*